

บทนำ

ภายในลิปต์เจียบกริบ

อันองค์ยืนหมดอ้ายตายอยากอยู่ในห้องโดยสารสี่เหลี่ยมที่พุ่งขึ้นๆ ไม่หยุด บานประตูโลหะสีเงินสะท้อนภาพหญิงสาวร่างผอมบาง ซึ่งมีชายร่างใหญ่สี่คนยืนประกบอยู่รอบด้านด้วยท่าทางคุกคามสุดๆ เธอยังไม่ได้กินอะไรหลังจากนอนหลับๆ ตื่นๆ บนเครื่องบินมาสิบสี่ชั่วโมงและลงสู่พื้นโลกอย่างมึนงงด้วยอาการเจ็ตแล็ก

หากย้อนกลับไปเมื่อราวเกือบหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้อันองค์เพิ่งลงจากเครื่องบิน (อย่างปลอดภัย มีกระแทกกระทือนนิดหน่อยตอนแลนดิ้ง) หลังจากผ่านขั้นตอนอันยืดเยื้อนำร่างกายของด่านตรวจคนเข้าเมืองในสนามบินหญิงสาวก็เดินตัวปลิวเข้ามา สัมภาระของเธอมียูนิฟอร์มกระเป๋าใบใบย้อมที่มีเสื้อผ้าหนึ่งชุดและของใช้จำเป็นสำหรับการมีชีวิตอยู่หนึ่งวันที่ไหนก็ได้ในโลก (ที่โคตรจะไม่ได้อยู่) ใบนี้

ย้อนกลับไปอีกทีสิดีกว่าชั่วโมงก่อนหน้านี้ เธอไม่มีความคิดจะกลับมาที่นี่เลย

...ถ้าไม่เพราะ

‘คุณอัคราต้องการพบ’

คำสั่งสั้นๆ นั้นมาพร้อมพาสปอร์ตและตัวเครื่องบินเที่ยวที่เร็ว

ที่สุด ทำให้เธอจำต้องกลับมาที่นี่อีกครั้ง

ย้อนไปก่อนหน้านี้อีก...

พอแล้ว!

หลังจากสืบกว่าชั่วโมงอันแสนทรมาณบนเครื่องบวกอาการเมามาก หญิงสาวที่สภาพไม่พร้อมสำหรับอะไรสักสิ่งเดินโซเซอย่างใจลอยออกจากสนามบิน เธอถูกผู้ชายตัวใหญ่ผู้หนึ่งประกบตัวแล้วลากขึ้นรถพามาที่นี่ โทรศัพท์มือถือที่เธอเพิ่งนึกได้ว่าลืมกดออกจากโหมดเครื่องบินก็ดังข้อความเตือนที่เข้าไปเกือบหนึ่งชั่วโมงอย่างน่าโมโห

เวย์ : อย่าขึ้นรถ!

‘ไม่ทันแล้วโว้ย!’

หญิงสาวกัดฟัน พิมพ์ตอบรัวๆ ขณะคนที่ประกบซ้ายขวาบีบแขนเธอไว้แน่น เท่านั้นไม่พอที่เธอเธอยังมีโลหะเย็นๆ จ่ออยู่อีก...แม่งเอ๊ย!...โดนยิงที่พุงนอกจากไม่ตายในทันทียังเจ็บมากๆ อีกด้วย!

คนคิดกลัวเจ็บจนต้องยั้ง ยอมถูกคุมตัวไว้ดีกว่าต้องเจ็บตัว ชายฉกรรจ์ทั้งหมดเป็นลูกน้องของอรรถ พี่ชายเธอเอง ลูกชายคุณอัคราหรือเจ้าสัวอัครา

ซึ่งก็ใช่...พ่อเธอเองอีกนั่นแหละ

เพียงแต่ช่วงหลังๆ ความสัมพันธ์ในครอบครัวนั้นเกินกว่าคำว่าร้ายฉานไปมากนัก เรียกว่าดังลงนรกเลยดีกว่า

อันองค์ไม่แน่ใจว่าคุณอัคราต้องการพบเธอทำไม และเหตุใดลูกน้องของอรรถถึงพาตัวเธอมาที่นี่...

โรงแรมอรรถนพเป็นโรงแรมหรูระดับตำนานแห่งแรกๆ ที่ชูจุดขายเรื่องวิวแม่น้ำสายสำคัญว่ามองเห็นวิวแม่น้ำแบบร้อยแปดสิบองศาได้จากห้องพักโซนพิเศษ แม้จะค่อนข้างเก่า แต่ด้วยการตกแต่งที่หรูหราและทำเลใจกลางเมืองในเขตราคาที่ดินต่อตารางวาสูงเกินเจ็ดหลักทำให้โรงแรมกลางเมืองแห่งนี้มีค่าเช่าแพงระยับ แหกวิโถฟนั่นมีตั้งแต่

มหาเศรษฐี นักการเมืองไปจนถึงเชื้อพระวงศ์ หรือไม่ว่าอย่างนั้นก็เป็นใครก็ได้ที่มีปัญญาจ่ายค่าที่พักคืนละหลายแสน

โรงแรมแห่งนี้อยู่ในความครอบครองของอรรถ...พี่ชายคนที่สี่ที่รับสืบทอดมาอีกทีจากอรรถนพ...อดีตเจ้าของชื่อโรงแรม และเป็นพี่ชายคนที่สามของเธอ แต่ตอนนี้มีหลักฐานน่าเชื่อถือได้หลายอย่างว่า ร่างของเขาน่าจะจมอยู่ก้นอ่าวไทยที่ไหนสักแห่ง...ด้วยฝีมืออรรถนั่นละ ที่จัดการลูกเมียของพี่ชายให้ตามไปอยู่ด้วยกันยกครัว ก่อนจะเข้ามาครอบครองทรัพย์สินของพี่ชายคนที่สามหน้าตาเฉย

ไม่ต้องกังวลไป...กับพี่หรือน้องคนอื่นๆ อรรถก็ทำอย่างเดียวกัน ยกเว้นเธอเท่านั้นที่มันยังฆ่าไม่ตาย!

ตึง! เสียงกริ่งเตือนดังขึ้นเมื่อมาถึงชั้นที่ต้องการ หลังจากบานประตูโลหะเปิดออก หญิงสาวก็ถูกผลักออกมายังโถงทางเดินหรูหราของห้องพักรีวิวี่ซึ่งกินพื้นที่ทั้งชั้น เมื่อประตูลิฟต์ปิดลงอันองค้จึงรู้ว่าพวกที่มาด้วยทั้งหมดไม่ได้ออกมาจากลิฟต์พร้อมกัน...เธอถูกพามาที่งไว้ที่นี่เพียงคนเดียว

เบื้องหน้าคือกลุ่มชายชาวต่างชาติอย่างน้อยแปดคน แต่ละคนสูงไม่ต่ำกว่าหกฟุตสองนิ้ว ทุกคนสวมสูทราคาแพงที่เนียบสุดๆ ดูจากท่าทางถ้าไม่เป็นบอติการด์มืออาชีพก็อาจเป็นทหารรับจ้าง ดูอย่างไรก็ไม่ใช่คนของคุณอัศวราหรืออรรถ น่าจะเป็นคนคุ่มกันของบรรดาแขกวีไอพีที่เข้ามาพักเสียมากกว่า

ชายฉกรรจ์หน้าดุเดินเข้ามาหาหญิงสาวที่ไม่รู้ว่าตัวเองมาทำอะไรที่นี่เท่าๆ กับที่พวกเขาไม่รู้ว่เธอมาทำไมเช่นกัน พวกเขาตรวจสอบระบบรักษาความปลอดภัยส่วนตัวของแขกวีไอพีและถามไถ่กันเองอยู่ชั่วพัก ก่อนจะเข้ามาขอค้นตัวเธอ อันองค้ส่งกระเป๋าให้เธอไปตรวจดีๆ ไม่ดี๊ ไม่ขัดขึ้น ระหว่างที่ถูกค้นตัวเธอก็ส่งพิกดไ้ฝีมือถือให้ปลายสายของเธอรับรู้ พร้อมส่ำทับไปว่าถ้าไม่มาในสิบนาที่นี้...ถ้า

เธอไม่ตาย ‘มัน’ แหละตาย!

เวย์ : กำลังไป

อัน : เกิดอะไรขึ้นวะ?

คู่สนทนาทางโทรศัพท์มือถือนิ่งไม่ทันตอบ หญิงสาวก็เหลือบเห็นใครคนหนึ่งทำให้ประกายหวั่นไหววูบขึ้นในดวงตาเธอเมื่อจำได้ว่าเขาเป็นใคร

อเล็กซ์ วิลสัน

ชายชาวอเมริกันผมทอง นัยน์ตาสีน้ำตาล ผิวขาว ร่างสูงใหญ่ คนนั้นเป็นบอดีการ์ดฝีมือดีที่สุดคนหนึ่งและเป็นมือขวาของมหาเศรษฐีชาวอเมริกัน หากเขาอยู่ที่นี้ย่อมหมายความว่าเจ้านายของเขาอยู่ที่นี้ด้วยเหวี่ยงๆ และหมอนั่นเป็นคนเกือบบๆ สุดท้ายในโลกที่เธออยากจะเจอหรือต่อแะด้วย

อันองครีอนรนอยู่ในใจขณะที่ข้อความตอบกลับจากเวย์ดังตังขึ้นมา ซึ่งไม่ทันอีกแล้ว

เวย์ : กริซลี!

หญิงสาวสบถในใจ ขณะอเล็กซ์เดินตรงมาเพื่อตรวจสอบความผิดปกติของแขกไม่ได้รับเชิญอย่างเธอ

‘ไอ้อรรถ! โหนว่าพ่ออยากเจอฉันไง ไอ้สารเลวเอ๊ย!’

“คุณเป็นใคร” อเล็กซ์ถามพร้อมกับสำรวจพาสปอร์ตของเธอซึ่งถูกค้นออกมาจากเบ้ที่โดนยึดไว้ ชายหนุ่มชาวอเมริกันขมวดคิ้ว สีหน้าเต็มไปด้วยความสงสัยเมื่อมองเธอหัวจดเท้า หญิงสาวชาวไทยผิวขาวซีดที่สวมเพียงเสื้อยืดแขนยาวสีขาวไร้ยี่ห้อกับกางเกงยีนซีดๆ เก๋ๆ และรองเท้าผ้าใบซึ่งดูจากสภาพไม่น่าจะผ่านขึ้นมาถึงชั้นวีไอพีได้

ถึงแววตาเขาเหมือนสื่อว่ามันต้องมีความผิดปกติอะไรสักอย่าง แต่อันองครีพบว่าไม่มีร่องรอยจดจำได้ในสีหน้านั้น อืม...อย่างน้อยเขาน่าจะจำเธอไม่ได้...นั่นเป็นข่าวดี แต่...ปัญหาคือ...เธอลืมไปแล้วว่าเวย์

มันใส่ชื่อ-นามสกุลอะไรมาให้ในพาสปอร์ต!

ตอนผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองมาก็เบลอๆ ไม่ทันจำเสียด้วย
หญิงสาวจึงตัดสินใจ...มัว เนียน แฉให้ถึงที่สุด!

“ฉันมาหาคุณอัครา คุณอัคราอยู่ที่นี่หรือเปล่าคะ”

เขาว่าการโกหกที่ดีคือให้มีความจริงอยู่บ้าง แถม...อันองศ์โคตร
มั่นใจเลยว่าคนพวกนี้ไม่มีทางรู้จักอิตาคุณอัคราแน่ๆ หญิงสาวเลยเอ่ย
ได้ไม่ละอายปาก ไม่กลัวด้วยว่าคนพวกนี้จะเอาชื่อคุณอัคราไปเสาะหา
อะไรได้

เพราะหากเธอรอดจากที่นี่ไปได้ เธอก็จะล่องหนไป และอย่า
หวังว่าชาตินี้จะได้เจอกันอีกเลย

“ที่นี่ไม่มีคุณอัครา” อเล็กซ์ตัดบทอย่างไม่เหลือเยื่อใย...ซึ่งดีมาก

“โอเค...ฉันคงมาผิดที่ ขอตัวก่อนละ” อันองศ์รีบจบบท
สนทนา โลงใจขึ้นมานิดหนึ่งที่หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับเจ้านายของ
เขาได้แล้ว

หญิงสาวหมุนตัวพืบ คิดจะจ้ำอ้าวออกไปให้เร็วที่สุด ถ้าประตู
บานใกล้ๆ ไม่เปิดผาง

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ยืนหน้าตาดมิงก์อยู่ตรงกรอบประตูห่าง
ออกไปไม่ถึงเมตรนั้นมัน...

จังหวะนรกแท้ๆ เลย!

1

กาเบรียล เฮย์เดน เป็นนักธุรกิจหนุ่มชาวอเมริกัน มีผมสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำ ร่างสูงเกินหกฟุตไปมาก ตัวใหญ่ ไหล่กว้าง ผิวขาวของเขากลายเป็นสีแทนจากการเล่นกีฬากลางแจ้ง รวมถึงศิลปะการต่อสู้ทุกชนิด เนื้อตัวเขายังแน่นปึกด้วยมัดกล้ามเนื้อจากการเล่นเวตและยิม จนความฟิตแอนด์เฟิร์มของกล้ามเนื้อนั้นแทบจะทะลุเนื้อผ้าของสูทชุดเนียบที่สั่งตัดพิเศษจากห้องเสื้อแบรนด์เนมราคาแพง

บางที่อันองค์ก็แอบสงสัยว่าหมอนี้...เอาเวลาที่ไหนไปทำธุรกิจจนรวยเป็นแสนล้านกันนะ

โชคดีที่ดวงตาสีเขียวที่ทั้งดูดนัย เ็นชา และชอบจับผิดคุณนั้นซ่อนอยู่ใต้แว่นกันแดดสีเข้มที่บังดวงหน้าหล่อเหลาเกินอภัย เขาหล่อกระซกใจขนาดขึ้นปกนิตยสารแฟชั่นได้สบาย แต่มักมีรูปเขาอยู่บนปกนิตยสารเกี่ยวกับเศรษฐกิจการเงินเสียมากกว่า หรือไมอย่างนั้นก็ขึ้นปกหนึ่งในสิบบุคคลที่มีอิทธิพลหรือทรัพย์สินมากที่สุดในโลกอะไรเพื่อนั้น

พร้อมกับที่อันองค์โล่งใจนิดๆ กาเบรียลก็มองเธออย่างประเมินหญิงสาวชาวไทยตรงหน้าเขานั้นสูงราวห้าฟุตครึ่ง ผิวขาวซีดๆ ดวงหน้ารูปไข่ไม่ได้ลงแม้แต่ร่องพื้น ดวงตากกลมโตสีดำจัด จมูกโด่ง และ

ริมฝีปากบางเฉียบสีชมพูซีดๆ ทำให้เธอดูจี๊ดสนิท ยิ่งรวบผมยาวเป็นหางม้ายาวๆ จนรู้ร่ายเหมือนคนเพิ่งตื่นนอน หญิงสาวก็ดูราวเด็กสาวอายุสักสิบเก้าหรือยี่สิบปี

ดวงหน้าของเธอไม่ได้สวยบาดใจอะไร ดูกลมกลืนกับผู้คนทั่วไปด้วยซ้ำ และหากเห็นอีกทีก็อาจไม่มีใครจำได้ แถมเสื้อยืดสีขาวแขนยาวตัวหลวมยิ่งทำให้ร่างผอมบางราวกับคนเป็นโรคขาดสารอาหารนั้นยิ่งซุบเข้าไปใหญ่ เธอสวมกางเกงยีนซีดๆ กับรองเท้าผ้าใบ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนผู้หญิงที่ถูกส่งขึ้นมาเพื่อเอาใจแขกต่างชาติ

“คุณเป็นใคร?” น้ำเสียงเย็นชาและห้วนดังออกมาจากปากที่ซ่อน ‘คมเขี้ยว’ เอาไว้

หญิงสาวกะพริบตานิดหนึ่ง พยายามซ่อนความโล่งอกที่เขาจำไม่ได้เอาไว้... นึกภูมิใจอยู่ไม่น้อย...

การไม่ถูกใครจดจำได้เป็นความปรารถนาสูงสุดของเธอ

“ฉันมาพบกับคุณอัครา แต่ดูเหมือนคนที่พาฉันมาคงส่งฉันผิดที่” หญิงสาวย้า เธออธิบายได้อย่างใจเย็นขึ้น สดลมหายใจลึกๆ ตั้งสติเพื่อจะเอาตัวรอดให้ได้

ถ้าอรรถคิดจะยืมมือคนอื่นมาฆ่าเธอ การส่งเธอมาให้กาเบรียลนั้นนับว่าเป็นแผนการที่โคตรร้ายกาจเลย...ว่าแต่หมอนั่นรู้ได้ยังไงว่าเธอมี ‘เรื่อง’ อยู่กับผู้ชายคนนี้นะ

แม่งเฉย...

“ใครเป็นคนส่งคุณมา” กาเบรียลชักด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ จะอยากรู้ไปทำไมนักหนา หา!

“คนของอรรถพาฉันมาที่นี่” อันองค์ตอบสั้นๆ ไม่ขยายความว่าโดนอุ้มมา แค้นก็มีพิรุณมากเกินไปแล้ว...ส่วนชื่อที่เธอเอ่ยมาเขาจะรู้จักหรือไม่รู้จักก็เรื่องของเขาสี อยากรถามเองนี่นา

“อรรถไม่ได้บอกว่าจะส่งผู้หญิงขึ้นมา” คำตอบของกาเบรียล

ทำให้หญิงสาวสะดุ้ง ซ่อนความแตกตื่นในสีหน้าเกือบไม่มิด

ทำไมหมอนี้รู้จักพี่ชายเธอ แถมชื่อคุณอัคราก็ไม่ได้ทำให้เขา
ประหลาดใจด้วย...สมองหญิงสาวหมุนเร็วจี๋ได้ตรงตรงอย่างตื่นตระหนก
เมื่อพบว่าเรื่องราวซักรุ่นที่ผิดทาง...

‘เดี๋ยวก่อนนะ!’

หลายวินาทีอันองค์ถึงเพิ่งเข้าใจในสิ่งที่เขาพูด ใบหน้าขาวแดง
วูบขึ้นด้วยความโกรธ เธอชิงตาใส่คนตรงหน้าอย่างหวัหวั

“ฉัน...ไม่ใช่ผู้หญิง...อย่างนั้น!” หญิงสาวกัดฟันตอบโต้ไป
ทั้งๆ ที่ไม่ค่อยมีทักษะทู่เถียงอะไรกับใคร

แต่...คิดอีกที อย่างน้อยการถูกมองว่าเป็น ‘ผู้หญิงอย่างนั้น’ ก็
ยังดีกว่าถูกเขาจับได้...ละมั้ง

หญิงสาวสูดลมหายใจลึกๆ ชมอารมณ์หลากหลายได้ในวูบ
เดียว ทำให้ดวงตาสีเขียวที่จับจ้องอยู่มีประกายสนใจยิ่งขึ้น

“คุณเป็นใครกันแน่” กาเบรียลถามซ้ำพร้อมรื้ปาสปอร์ตเล่ม
เล็กที่ถือเล็กซักรุ่นให้มาอ่านดู

อันองค์ไม่ยอมตอบ หญิงสาวแคยักไหล่ ถอนใจ

“แค่คนช่วยๆ ที่บังเอิญผ่านมานะ ฉันถูกส่งมาผิดที่ แถมยังเสีย
เวลาไปมากแล้ว ขอตัวก่อนนะคะมิสเตอร์เฮย์เดน” ว่าจบก็หมุนตัว จ้า
พรวดไปทางลิฟต์ พลังยกโทรศัพท์มือถือขึ้นเตรียมกดเบอร์โทร. ด่วน
...แต่ไม่ทัน

“เดี๋ยว!”

คนถูกห้ามชะงักกึก เกือบชนบอดีการ์ดของเขาที่ยกมือขึ้นขวาง
ทางเมื่อเจ้านายรังตัวเธอไว้ หญิงสาวเย็นสันหลังวาบเมื่อสัมผัสได้ว่า
หมี้ยักษ์ตามมายืนคุกคามใกล้ๆ เมื่อตัดสินใจหันหลังกลับไปก็เจอ
กระดุมเม็ดที่สามของออกเสื้ออยู่ในระดับสายตาพอดี

หมอนี้จะตัวใหญ่ไปไหนนะ สงสัยตอนเด็กๆ แม่ต้องเลี้ยงด้วย

หมึกริชชีแห่งๆ

“ว่าไงคะ” ตามพลางถอยหลังไปสองก้าวเพื่อเงยหน้าเอียงคอมองเขา พยายามทำสีหน้าซื่อบริสุทธิ์สุดๆๆ

“คุณรู้จักชื่อผมได้ยังไง” คนยังไม่ได้แนะนำตัวถามอย่างคุกคาม

“ถามว่าใครไม่รู้จักคุณดีกว่าไหม หน้าคุณขึ้นปก *Forbes* ถี่ขนาดนี้ ในอเมริกาหาคนไม่รู้จักคุณหรือ โดนัลด์ ทรัมป์ น่าจะยากนะ คุณว่ามั้ย...บ๊าย” คนตอบสีหน้าไม่เปลี่ยนสักนิด ทั้งๆ ที่ในใจดำตัวเองที่หลุด เธอลืมไปได้ยังไงหอนี่ไม่เคยมีมารยาทพอจะแนะนำตัว

หญิงสาวหันหลังกลับอีกที พยายามจะเผ่นให้เร็วที่สุด

“เดี๋ยว!”

คำห้ามอีกรอบทำให้คนที่ไล่หมดความอดทนอยากลงไปกรีดขูดคันชักงอที่พื้นตึงๆ แต่ที่อันองค์ทำคือหมุนตัวกลับมาอีกรอบ มองตรงๆ ใส่คนที่เธอไม่ชอบหน้า พยายามไม่แสดงความขุ่นเคืองให้อีกฝ่ายจับได้...ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอคุ้นชินจากการฝึกมาหลายปี ดวงหน้านั้นจึงสดใสบริสุทธิ์แบบใสหน้ากากขณะยิงคำถามทางสายตาว่ามีอะไร

“พาสปอร์ตของคุณ” กาเบรียลถอดแว่นกันแดดซ้ำๆ เผยดวงตาสีเขียวเข้มคมดุเหมือนดาปีศาจ ชายหนุ่มจึงมาด้วยสายตาชวนเสียวล้นหลัง

เขามีเอกสารของเธออยู่ในมือ แต่อันองค์ไม่ยอมเอาคืนสักนิด เดี่ยว

ถ้าอยากได้มากนักก็เก็บเอาไว้เถอะ เพราะเธอมีสำรองอีกเป็นโหล เว้นหาให้ได้ไม่ช้าชื่อ ไม่ช้าสี ไม่ช้าประเทศเลยด้วยซ้ำ เธอแค่อยกกริบไปจากที่นี่

แต่...ชีวิตก็อย่างนี้ละ คนเรามักตอบสนทนากับคนที่ไม่อยากคุยด้วยเสมอ

“โอ้ ขอบคุณค่ะ” ดวงหน้าหญิงสาวประดับด้วยรอยยิ้มปลอมๆ พร้อมยกมือขึ้นรับของ แต่เขากลับยกมันขึ้นสูงพร้อมถาม

“คุณมาพบคุณอัคราทำไม มิสเอวาลิแกน”

คนฟังสะดุ้ง โคตรไม่คุ้นนามสกุลที่อีกฝ่ายเอ่ยถึง ได้แต่คิดว่า เวียไล่นามสกุลอะไรไว้ให้เธอวะ!?

หญิงสาวกลอกตา จับพลันก็คิดขึ้นได้ว่าชายตรงหน้าเจ้าเล่ห์ และขึ้นชื่อเรื่องการสบปากคำแค่นั้น เขาอาจลักไก่เรื่องชื่อกับเธอก็ได้ เพราะถ้าเธอสะกดชื่อ-นามสกุลตัวเองผิดนะ งานเข้าแน่

อันองค์นักใจขณะสังเกตว่ากาเบรียลทำสีหน้าประหลาดพลาง มองหน้าเธอสลบกับพาสปอร์ตเล่มน้อย ทำทางเหมือนคิดหนัก

หรือหมอนี่คิดจะใช้ลูกน้องซ่อมเธอให้สารภาพกันนะ

หญิงสาวชักเริ่มเสียวสันหลัง แต่ยังยิ้มบางพลางพูดไปเรื่อย

“ชื่อฉัน...คุณคงไม่รู้จักภาษาไทย อาจอ่านเพี้ยนไป”

“คุณชื่ออะไรกันแน่” กาเบรียลไม่สนใจรอยยิ้มนั้น เสียงเขาเริ่มเข้มขึ้นขณะเพ่งดูภาพผู้หญิงผิวซีดๆ ในสมุดสีแดงเข้มเล่มเล็กนั้น รูปนั้นคือเธอไม่ผิดกับนามสกุลประหลาดที่ไม่คุ้น แต่ที่ทำให้เขาต้องมองซ้ำคืออายุที่ปรากฏ กาเบรียลมองเอกสารในมือและคำนวณอยู่หลายที สลบบกับมองหน้าเธอ เพราะเขามองอย่างไรเธอก็ไม่น่าจะอายุถึงยี่สิบเจ็ดปีอย่างที่ปรากฏในเอกสาร

อันองค์ตัดสินใจเดินเข้าไปใกล้เขาหนึ่งก้าว ไม่สนใจสีหน้าเครียดๆ นั้น เธอส่งยิ้มหวานสะกดใจใส่ลูกตาสีเขียวซีโมโนคุนั้น อาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายยังไม่ทันไหวตัวจับบ่าหนียักษ์แล้วยึดตัวขึ้นกระโดดเบาๆ ตะปบเอาพาสปอร์ตเล่มเล็กจากมือใหญ่มาได้อย่างง่ายดาย รีบกางกวาดตาเร็วๆ รอบหนึ่งก่อนจัมตัวสะกดให้เขาดูด้วยสีหน้าใสชื่อ

“อันองค์ อวโลกันตร์ ค่ะ สะกดแปลกหน่อยนะค่ะ เพราะคำมาจากภาษาสันสกฤต” อันองค์ยิ้มอย่างกีดกันหน่อยๆ ให้เขา เคื่องเวีย

ไม่หายที่มันดันใส่ชื่อจริงเข้าไปในเอกสารปลอม!...แถมนามสกุลหาอะไรก็ไม่รู้นั่นอีก...เวรเอ๊ย!

กาเบรียลแปลกใจไม่น้อยที่อยู่ๆ เธอก็กายแขนขึ้น ทำท่าเหมือนจะโอบคอเขาไว้ แต่พริบตาเดียวยายตัวสแลบก็กระโจนขึ้นฉกสมุดเล่มเล็กไปจากมือเขา หลังจากที่ยิ้มกว้างใส่จนเขาตาพร่าไปชั่วขณะ

มันเป็นรอยยิ้มที่เขาคิดว่าเริ่มคุ้นขึ้นมาบ้างแล้ว คนที่เคยยิ้มแบบนี้ให้เขาเท่าที่จำได้...

มีแค่คนเดียว!

ดวงตาสีเขียวหรือลงมองอีกฝ่ายซึ่งทำหน้าที่ใส่ชื่อสุดๆ แต่ก่อนที่เขาจะได้ชำระความอะไร อเล็กซ์ก็เดินเข้ามารายงานอะไรบางอย่างเสียงเบาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทำให้ชายหนุ่มต้องหันไปสนใจทางนั้น จนละความสนใจจากเธอไปชั่วคราว

“ไม่มีอะไรแล้ว ฉันไปก่อนนะ...รีบ” อันองค์ฉวยจังหวะนั้นหมุนตัว จ้ำจ้วงไปกดลิฟต์ราวมิวนิญญาณร้ายไล่ล่า แล้วถอยออกมาเพื่อดูไฟแสดงเลขชั้น ก่อนพบว่าลิฟต์หยุดทำงาน ไฟสัญญาณทุกอย่างดับหมด

“ฉิบหายแล้วไง!” หญิงสาวสบถพร้อมหันมองบอดีการ์ดที่อยู่ใกล้ๆ

บอดีการ์ดของกาเบรียลก็เพิ่งเห็นความผิดปกตินี้เหมือนกัน บอดีการ์ดอีกคนรีบยกหูโทรศัพท์ภายในขึ้นโทร. ลงไปที่ฟรอนต์ ซึ่งไม่น่าจะมีคนรับสาย

อันองค์ไม่รอแล้ว หญิงสาวถลันพรดไปที่ทางหนีไฟเพื่อพบว่ามันถูกล็อกไว้แน่นหนา

“บ้าฉิบ ลิฟต์ปิด It's locked!” ให้มันได้อย่างนี้สิ!

อันองค์สับสนลงทาบประตูเหล็กหนาๆ นั้นอย่างหัวเสีย ลืมตัว ลืมกลัว ลืมเจ็บ แล้วหญิงสาวก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่ออยู่ๆ แขนในเสื้อ

สุทเนียบเรียบกริบข้างหนึ่งก็ยื่นผ่านข้างตัวเธอมาลองเปิดประตูนั้นดู บ้าง คัพลิงก์ตรงข้อมือเข็มนั้นทำด้วยอัญมณีสีเขียว บ่งบอกให้รู้ว่าผู้ที่เธออยากหลีกเลี่ยงที่สุดกำลังยืนประกบอยู่ด้านหลัง...ใกล้มากๆ ด้วย!

ใกล้...จนได้กลิ่นโคโลญผู้ขายราคาแพง

ใกล้...จนแทบรู้สึกได้ถึงลมหายใจที่เป่ารดอยู่เหนือหัว

หลังจากตัวแข็งค้างอยู่ชั่วพัก อันองค์ก็ค่อยคิดได้ว่าเอาไงดีละ

คนเรา...คงไม่สามารถยืนหันหน้าเข้ามามอมอยู่อย่างนี้ไปชั่วชีวิต

อย่างไรก็คงต้องหันกลับไปใช้ใหม่

หญิงสาวกัดฟัน ค่อยๆ หันกลับไปเพื่อพบว่าตัวเองถูกกักไว้ระหว่างร่างสูงใหญ่กับบานประตูหนีไฟใกล้มุมห้อง สิ่งที่อยู่ระดับสายตาของเธอคือ กระดุมเข็มนัดที่สามของชุดสูทราคาแพงเนียบเรียบกริบซึ่งต้องสั่งตัดเป็นพิเศษเพราะเจ้าของร่างนั้นตัวใหญ่เกินมาตรฐาน ชาวบ้านไปเยอะ ชายหนุ่มทำแขนค้ำไว้ที่บานประตูหนีไฟ เท่ากับล็อกเธอไว้อีกชั้นกันหนีอย่างโคตรคุกคามเลย!

อันองค์ลั่นใจ เหยหน้าขึ้นสบนัยน์ตาสีเขียว

ดวงตาสีเขียวล้ำลึกเหมือนบึงน้ำลึกกลับไว้กันบึงนั้นสะท้อนเงาตัวเธอ ขณะทอประกายคุกคามแปลกๆ น่าขนลุก เธอไม่ชอบประกายตาแบบนี้ เธอเคยเห็นคนที่มีประกายตาคมกริบในผู้ติดตามของพี่ชายหรือบอดีการ์ดของพ่อ แวตาแบบนี้อยู่ในพวกมือปืน ทหาร ตำรวจ หรือไม่นั้นก็พวกฆาตกร!

แวตาอำมหิตกระหายเลือด

แวตาที่พร้อมจะฆ่าคนอย่างไม่ลังเล

การถูกปองร้ายมาทั้งชีวิตทำให้หญิงสาวหวาดผวากับประกายตาแบบนี้ที่สุด และกาเบรียลกับลูกน้องเขาทั้งฝูงก็มีประกายตาแบบนี้ ยิ่งมันอยู่บนดวงหน้าหล่อเหลาที่มีใครคร่าเข้ามา เต็มปากและคาง ยิ่ง...เหมือนหมึกกริชไม่มีผิด!

หมึกริชชีที่พร้อมจะตะปบเหยื่อ!

“คุณลืมของ” มือใหญ่ยื่นกระเป๋าใบน้อยมาให้ตรงหน้า แต่พออันองค์ยื่นมือไปรับ เขากลับยื้อไว้

เป้ใบนี้ถูกตรวจค้นทุกซอกทุกมุม ซึ่งมันมีแค่เสื้อผ้าหนึ่งชุด แท็บเล็ตหนึ่งเครื่อง ของจุจิกพร้อมค้ำคืนสำหรับนักเดินทางอีกเล็กน้อย และเอกสารเดินทางที่ประทับตราว่าเธอเพิ่งลงเครื่องที่มาจากต่างประเทศเมื่อไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง นอกนั้นก็ไม่มีอะไรอีกจนน่าโมโห

คือ...มันเป็นการ ‘ไม่มีอะไร’ อย่างจริงจัง ‘ไม่มีอะไร’ จนเหมือนจัดฉาก

ซึ่งคนอย่างกาเบรียลไม่ยอมปล่อยให้ความสงสัยนี้ผ่านไปง่ายๆ

“เอกสารในนี้บอกว่าคุณเพิ่งบินข้ามทวีปมา ทำไมคุณถึงมีของมาแค่นี้”

อันองค์กะพริบตาปริบๆ สงสัยจริงๆ ว่าคนบินข้ามทวีปมามีของแค่นี้ไม่ได้ไง เธอก็มีของอยู่แค่นี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว อย่างอื่นนอกเหนือจากนี้เวียจะเป็นคนจัดการให้ทั้งหมด หญิงสาวจึงคุ้ยชินจนลืมเลือนไปแล้วว่ามนุษย์ทั่วไปเขาเดินทางกันอย่างไร

“แล้ว...คนบินข้ามทวีปเขาต้องมีอะไรกันบ้างล่ะ” คนถามดูงุนงงจริงๆ ทำให้อีกฝ่ายยิ่งไปเหมือนกัน เพราะเขาก็ไม่เคยต้องตระเตรียมของอะไรด้วยตัวเองเหมือนกัน เขารู้แค่ว่าเมื่อเขาต้องการ ของทุกสิ่งทุกอย่างต้องพร้อม

ดวงตาสีเขียวหริ่งเมื่อจับสังเกตได้ว่าหญิงสาวตรงหน้าชักไม่ใช่นักกะโปโลหน้าจืดๆ ซีดๆ อย่างที่เธออยากให้เห็น อย่างน้อยเธอต้องมีคนจัดการเรื่องพวกนี้พอๆ กับเขาจึงจะเดินทางข้ามทวีปมาได้ด้วยเป้เพียงใบเดียว และโดยไม่มีหลักฐานใดๆ ทั้งไว้ให้ติดตามเสียด้วย

พาสปอร์ตที่มีชื่อ-นามสกุลประหลาดนั้นไม่นับ เพราะปลอมแน่ๆ

“คุณยังไม่ตอบคำถามผมเลย คุณบินข้ามทวีปมาตัวเปล่า มีเป้

ไบเดียวเพื่อพบคุณอัคราทำไม”

“ดูระในครอบครัวค่ะ...ฉันก็ไมู้เหมือนกันว่าทำไมเขาต้องการพบฉันด่วนมาก ฉันเลยต้องรีบมา”

เอวระ ไหนๆ ก็พูดไปแล้ว และเขาดันรู้จักคนที่เธอเอ่ยถึง อันองค์เลยบอกความจริงไปซะเลย หวังว่าการใช้คำว่า ‘เรื่องในครอบครัว’ จะมีผลต่อมารยาทหมอนี้บ้างนะ

ความเข้าใจบางอย่างวาบขึ้นในดวงตาสีเขียวคู่ นั้น คนถูกมองจึงหนาวๆ ร้อนๆ อุดตามตัวเองไม่ได้ว่าเธอทำอะไรผิดไปหรือเปล่านั้น สัญชาตญาณเตือนว่าชายตรงหน้ามีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ๆ แต่ไม่รู้ว่าอะไรนี่สิ...

“คุณคือลูกสาวคุณอัครา” ชายหนุ่มสรุปออกมาได้ไงไม่รู้ แต่ทำเอาคนฟังสะดุ้ง

“ใครบอกคุณว่าคุณอัครายังมีลูกสาว” อันองค์ตอบได้อย่างลืมหูลืมตาแล้วมั้ง แต่ถอยหลังไปได้แค่ครึ่งก้าวหลังก็ติดผนังจนหมดทางหนีแล้ว

“ถ้าไม่ใช่ลูกสาวแล้วคุณจะเป็นอะไรได้...มองยังไงคุณก็ไม่เหมือน...”

เจ้าของดวงตาสีเขียวกวาดตาสแกนหญิงสาวตรงหน้า ริมฝีปากบางๆ บิดนิดๆ เผยเขี้ยวคมเหมือนสัตว์ดุร้าย เขาเหยียดยืมเยาะจนคนถูกมองชักหัวร้อน ต้องกระซอกเสียงถาม

“ไม่เหมือนอะไร”

“ไม่เหมือนผู้หญิงราคาแพงที่เข้าพบเขาได้ด้วยเหตุผลส่วนตัวที่ไม่ใช่ญาตินะสิ” กาเบรียลต่อคำยืมๆ ด้วยดวงตาพราวระยิบรอยร้ายๆ

โหย...เจ็บ!

ไอ้หมอนี้มันหาว่าเธอเป็นผู้หญิงราคาถูกยิ่งกว่าสาวไซต์ไลน์

จ้ะ!

แม่งเฮีย...เกิดมาไม่เคยโดนใครดูถูกซ้ำซากว่าเป็นผู้หญิงอย่าง
ว่า...ไม่สิ...ราคาถูกกว่าผู้หญิงอย่างว่าเสียอีก!

คนคิดขุ่นแค้น แทบอยากเอาบัญญัติธนาคราที่เกาะเคย์แมนมา
กางให้ดูเลยว่าปีที่แล้วเธอทำเงินได้ขนาดไหนนะ

2

น่าโมโหเป็นบ้า แต่อันองค์ก็ระงับอารมณ์ไว้อย่างรวดเร็ว
ความโกรธไม่เป็นปัญหาของเธอมานานแล้ว หญิงสาวเลือดเย็นกับ
ตัวเองมากพอที่จะจัดการความโกรธได้ทุกระดับ

ความกลัวต่างหากที่เป็นปัญหาของเธอ
ดวงตาสีเขียวจ้องสีหน้าเคื่องขุ่นนั้นอย่างไม่ให้พลาดสักการ
เปลี่ยนแปลง ใบหน้าหญิงสาวมีรอยครุ่นคิดก่อนดวงตาสีดำจะหริ่ง
นิดๆ แล้วค่อยเงยขึ้นสบตาเขานิ่งๆ เพื่อทำลายทฤษฎีการโกหกขณะ
บอกว่า

“คุณอัคราอาจเคยมีลูกสาว แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว หลีก!” คนพูด
พยายามดันคนตัวโตซึ่งยืนขวางทางมาพักใหญ่แล้วให้พ้นทาง

แต่นอกจากไม่เป็นผลแล้ว ยังให้ผลตรงกันข้ามเพราะกาเบรียล
ตอบสนองการต่อต้านนั้นด้วยการก้าวเข้ามาชิดตัวยิ่งกว่าเดิม เขาดัน
เธอจนติดผนังข้างประตูทางหนีไฟพร้อมกับถาม

“ทำไมตอนนี้ถึงไม่มีแล้ว”

“...ตายหมดแล้ว...ไม่มีเหลือสักคน...” อันองค์พูดเสียงต่ำ หลบ
ตาลงอย่างใช้ความคิดว่าจะหาวิธีไหนให้อัฒย์ภักษ์ตรงหน้าหลีกทาง
ให้เธอ

“ฉันทำไมเขาถึงยืนยันว่ามีลูกสาวล่ะ”

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ เงยมองหน้าเขาอย่างพยายามจะจับอารมณ์ให้ได้ แต่ตอนนี้ก็หน้าตายชะมัด จะโกหก ล้อเล่น หรือไล่ต้อน อันองค์ก็ไม่เคยอ่านสีหน้าเขาออกเลย...

อ้อ ยกเว้นตอนที่เขาคูคามนะ อันนั้นอารมณ์อย่างฆาตกรออกมาชัดแจ้ว ไม่ต้องอ่านอารมณ์อะไรเลย

“ฉันคุณก็คงต้องไปถามเขาเองแล้วละ” คำตอบแบบกั๊กฟัน อย่างคนหมดความอดทนทำให้ดวงตาสีเขียวเป็นประกายวูบ

กาเบรียลยิ้มเหี้ยมเกรียมใส่ดวงตาดำจัดที่เริ่มต้นตระหนกของหญิงสาว

“ผิด!” คนพูดจับไหล่เธอ หมุนร่างบางให้หันหน้าเข้าหาผนัง แล้วเตะขาหญิงสาวให้แยกออก กัดเธออัดผนังในท่าเดียวกับที่ตำรวจใช้ตรวจค้นผู้ต้องสงสัย

อันองค์สบถชนะเจ้าของมือใหญ่ๆ ลงมือคันตัวเธอ

“หลังจากที่คุณขึ้นมา ลิฟต์ก็ถูกปิด ทางหนีไฟโดนล็อก โทรศัพท์ของโรงแรมใช้การไม่ได้ แคมที่มบอดีการ์ดของผมยังขาดการติดต่อไปอีก มีเหตุผลดีๆ บอกผมไหมว่าทำไม” กาเบรียลเป่าลมหายใจพริ้วอมเอ่ยคำถามอยู่เหนือหัว มือใหญ่ตะปบแรงๆ ไปทั่วตัวเธอซ้ำๆ อย่างหยาบคายที่สุด

ชายหนุ่มพบว่าร่างบอบบางของหญิงสาวนั้นผอมกว่าที่คิดเสียอีก...แต่ก็ไม่ทั้งหมด จากสัมผัสที่เขาลูบผ่านแรงๆ อย่างจงใจเสียหลายรอบบอกให้รู้ว่านอกจากเอวคอดเล็กนิดเดียวแล้ว...ร่างบอบบางยังซ่อนเนื้อหนังในสัดส่วนที่ทรยศต่อความผอมบางของเจ้าของร่างไปหลายนิ้ว

ทั้งเนื้อทั้งตัวเธอมีเพียงเสื้อผ้าหลวมๆ ไม่ได้ซ่อนอาวุธหรืออุปกรณ์ที่เป็นพิรุณอื่นใดไว้เลย

แต่มันเป็นการไม่มีพิร์ธที่มีพิร์ธที่สุด นอกจากโทรศัพท์มือถือรุ่นล่าสุดใหม่เอี่ยมเพียงเครื่องเดียว หญิงสาวไม่มีเครื่องประดับใดๆ สักชิ้น ไม่ว่าจะเป็นสร้อย แหวน ต่างหู นาฬิกา ไม่มีแม้แต่กระเป๋าสตางค์

คือ...จะไม่ยอมให้ใครระบุตัวตนเธอได้เด็ดขาดงั้นสินะ!?

“คุณเป็น เจน โด¹ หรือไง” เสียงถามดังอยู่เหนือหัวหญิงสาว ขณะที่เธอจับตาดูกระแทกในกลุ่มผมที่รวบเป็นทรงหางม้าจนหลุดลุ่ยไปหมด

“โอ๊ย!” เสียงร้องอย่างเจ็บปวดดังขึ้นเมื่อเธอจับต้นแขนเธอหมุนตัวกลับมา

การเบียดมองคนถูกจับที่ส่งเสียงร้องด้วยสีหน้าเหวอเหมือนเขาไปปีปโดนแผลเธอหรืออะไรสักอย่าง ชายหนุ่มคลายมือออก แต่ไม่ยอมปล่อยตัวเธอ เขารูดมือลงมายึดข้อมือเล็กไว้ สีหน้าเธอค่อยดีขึ้นนิดหนึ่งและยอมให้เขาพาเดินกลับมาทางห้องโถงรับรอง

อันองค์ปณิธน์มาขณะเดินตามชายหนุ่มร่างยักษ์ไป พยายามรวบรวมใจไปด้วยขณะที่ข้อมือยังโดนล็อกไว้

การเบียดดึงมือเธอมาแล้วใช้ลายนิ้วมือเธอปลดล็อกโทรศัพท์ที่ยึดเอาไว้ ก่อนจะสไลด์ดูโทรศัพท์ซึ่งก็ว่างเปล่าพอๆ กับทุกสิ่งทุกอย่างของเธอ มันไม่มีเบอร์โทร. เข้าออก ไม่มีรูปถ่าย เพลง คลิป ไฟล์ ไม่มีเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ไอจี หรืออะไรทั้งนั้น ไม่มีอะไรเลยนอกจากข้อความเพียงไม่กี่ประโยค ซึ่งติดต่อหาผู้ติดต่อที่มีแค่คนเดียว รวากับเธอเพิ่งได้โทรศัพท์เครื่องนี้มาเดี๋ยวนี้เอง

“เจออะไรมั๊ย”

คำถามชวนเคืองกับนิยน์ตาดำจัดดูดันนั้นทำให้กาเบรียลจำต้องคืนเครื่องมือสื่อสารให้เธอที่ยังไม่วายทำปากเบ้ ปณิธน์มาในคอ

เมื่อเดินกลับมาถึงบริเวณโถงกลาง อเล็กซ์ก็เข้ามารายงานด้วย

¹ เจน โด (Jane Doe) ชื่อในการสืบสวนที่ตั้งให้สาวนิรนามและไม่สามารถระบุตัวตน

สีหน้าไม่ดีนัก

“ทีมอื่นติดต่อไม่ได้เลย มีทีมเดลแจ้งมาว่าพบความผิดปกติรอบๆ โรงแรมครับ เหมือนมีการตึงกำลังคน แต่เราไม่ทราบฝ่าย” อเล็กซ์รับรายงานเมื่อรู้ว่าเจ้านายอารมณ์บูด

“อรรถ?” กาเบรียลส่งกิ่งถามเสียงห้วน ทำให้อเล็กซ์รู้ว่าผู้เป็นนายอารมณ์ไม่ดีอย่างยิ่งยวดแล้ว

“ติดต่อไม่ได้เลยครับ” คำตอบนั้นยิ่งเรียกประกายขุนมัวในดวงตา และสีหน้าเหมือนจะฆ่าคนบนดงหน้าหล่อเหลาของผู้เป็นนาย

“ทำไมคุณถึงรู้จักอรรถกับคุณอัครา?” อันองค์ถามสิ่งที่สงสัยมาลึกพัก

สำหรับคนรยระดับนี้ คุณอัคราซึ่งเป็นมหาเศรษฐีระดับต้นๆ ของเอเชียก็คล้ายแค่เศรษฐีบ้านนอกเท่านั้นมั้ง ไม่มีเหตุผลใดเลยที่เขาจะมาติดต่อพบปะด้วยตัวเอง ในเมื่อเขามีผู้บริหารส่วนตัว...เฉพาะธุรกิจสีเทาและสีเทา...เท่าที่รู้ก็เป็นร้อยได้มั้ง ยิ่งในพื้นที่ที่มีคนบริหารแทนอย่างเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ยิ่งไม่น่าที่จะให้คนอย่างเขาถึงกับเดินทางมาติดต่อเองได้

กาเบรียลวัดตาขุนมองเธอ แต่ก่อนจะได้ระเบิดอารมณ์ใส่กัน โทรศัพท์ของอันองค์ก็สั่นระรัวขึ้นเสียก่อน หญิงสาวก้มหน้าก้มตาพิมพ์ข้อความรับโทรศัพท์ เปลี่ยนโหมดไปพูดภาษาไทยโดยไม่สนใจเรื่องมารยาท ท่ามกลางสายตาคับจ้องอย่างจะหาพิรุณของหมียักษ์

“ว่ามา” อันองค์พูดสายสั้นๆ ฟังอีกฝ่ายรายงานสถานการณ์อะไรบางอย่างมาได้แค่สองสามประโยคเมื่อโทรศัพท์มือถือถูกดึงจากมือเธอไปกดเปิดลำโพงอย่างถือวิสาสะที่สุด

“เฮ้!” อันองค์อุทานอย่างโมโหที่ถูกแย่งของไปซึ่งหน้า

“เจอรายงานไดนาไมต์หายไปจากคลังเหมือง A ของคุณอัครา...นั่นเสียงอะไร” เว้ยหรือชื่อจริงของมันคือ เว้นไต่ย ผู้ที่ยังไม่รู้ชะตากรรม

เจ้านายรายงานต่อเนื่อง เสียงดังออกลำโพงได้ยินกันชัดแจ้ว แม้ส่วนใหญ่เป็นภาษาไทย แต่ที่กระเป๋านั้นคงไม่มีใครไม่รู้จัก

อันองค์สุดท้ายใจลึก สบดวงตาสีเขียวเหมือนดวงตาปีศาจ เหมือนจะถามประหลาดว่า...

ฟังภาษาไทยออกหรือไม๊ยะ

ถ้ามัน...ก็ดีย!

อันองค์มองเขาอย่างทำทนายขณะบอกคนของตัวเอง

“ไม่มีไรแค่โดนแย่งโทรศัพท์ไป ว่าต่อ ของหายไปปริมาณแค่ไหน”

“...น่าจะสักยี่สิบกิโลมั้ง กับอีกเรื่องหนึ่ง คนของอรรถล้อมที่นั่นไว้หมดแล้ว...อัน”

เยี่ยม! โดนมาแต่ยี่สิบกิโลมันมีกำลังระเบิดได้แค่นั้นนะ

“ไออัน!” ลูกน้องขึ้นเสียงใส่เธอผ่านสปีกเกอร์

“อะไรเล่า” อันองค์วัดเสียงถามกลับไป

“ฉันบอกแกไปรึยังว่าหมอนั้นฟังภาษาไทยรู้เรื่องนะ”

ทำไมมันเพิ่งมาบอกตอนนี้?

“...”

ฉิบหาย...ละสิ!

หญิงสาววัดนัยน์ตาดำสบนัยน์ตาสีเขียวที่มีแววรู้ทัน มิน่าล่ะ ถึงรู้สึกไม่ชอบมาพากลที่เขายอมให้เธอพนภาษาที่เขาไม่รู้จักรั้วๆ โดยไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกับใคร

อันองค์ถอยก้าวหนึ่งตามสัญญาณระแวงภัย ก่อนถูกคนตัวโตดึงกลับมาชิดตัว เพราะเขายังไม่ได้ปล่อยข้อมือบอบบางที่ยึดไว้

“คุณเป็นใครกันแน่” คนเสียงห้าวถามเป็นภาษาไทยชัดเป๊ะ

เพิ่งรู้ว่าหมึกกริชพิทูไทยได้นะเนี่ย น่าจับส่งไปเลี้ยงดูอยู่ในสวนสัตว์เปิดซะจริง!

หญิงสาวทำปากแบ่ใส่มือใหญ่ที่กำลังขอมือเธอไว้ โคตรเกลียด
สีหน้าเป็นต่อและรอยเยาะหยันในดวงตาสีเขียวนี้เลย

“ฉันก็...แค่คนที่อยู่ผิดที่ผิดเวลานะ มิสเตอร์ คุณควรให้คนเริ่ม
ค้นหา...ได้แล้วมั้งคะ” หญิงสาวไม่ตอบคำถาม แต่เตือนเขา เพราะ
ควรให้ความสำคัญกับสถานการณ์คับขันมากกว่าการติดตามถามชื่อ
เธอ

ชายหนุ่มหรีตอย่างคาดโทษก่อนหันไปออกคำสั่งกับอเล็กซ์
ที่ปากลุ่มบอดีการกระจายตัวกันออกไปค้นหาวัตถุต้องสงสัยภายใน
บริเวณที่พักหรรษาของห้องสวีตกว้างหลายร้อยตารางเมตร มันกลายเป็น
ฝันร้ายของทีมงานที่เมื่อต้องตรวจหาวัตถุต้องสงสัยในพื้นที่กว้าง
ขนาดนี้

“บอกลูกน้องคุณให้รายงานสถานการณ์มาซิ” กาเบรียลสั่ง
หญิงสาวกัดฟันกรอดกับ ‘บอส’ หมาดๆ ที่สั่งให้เธอส่งลูกน้อง
อีกที

‘หน้อย...ไฉ่หมอนี่!’

แล้วลูกน้องเวอร์ทะเลของเธอก็ตื่นรู้งานเป็นอย่างดี เพราะมัน
เปลี่ยนไปรายงานเป็นภาษาอังกฤษเสียละเอียดยิบเพื่อให้ทุกฝ่าย
เข้าใจด้วย

“คนของอรรถรวหาสิบคนกระจายตัวล้อมไว้ อยู่ที่ย่านนอก
รวาง ยี่สิบคน ที่เหลือขึ้นชั้นบนกับลานจอดรถ คนของมิสเตอร์เฮย์เดนโดน
ประกบไว้หมดแล้ว”

“เหลือตรงไหนให้หนีได้บ้างยะ!” อันองค์หัวเสีย

“ระเปียงไง” เวนไต่ถามบอกกลัวหัวเราะที่เรียกเสียงสับสนจาก
เจ้านายได้

จังหวะนั้นเองที่ลูกน้องของกาเบรียลเข้ามารายงานว่าเจอสิ่งที่
ค้นหาแล้ว แท่งไดนาไมต์ถูกซ่อนไว้ตามที่ต่างๆ อย่างมิดชิดรวมเจ็ดจุด

พวกมันกระจายทั่วพื้นที่อย่างไม่ยอมให้มีใครรอดจากแรงระเบิดไปได้ โชคดีที่มันเป็นแบบตั้งเวลา แต่ข่าวร้ายคือเหลือเวลาราวๆ สิบนาที

“มิสเตอร์ ลูกน้องคุณมีใครปลดชนวนระเบิดได้มั่งหรือเปล่า” หญิงสาวหันมาถามอย่างมีความหวัง เพื่อมีใครเป็นอดีตหน่วยเก็บกู้ระเบิดไง แต่เหมือนหมียักษ์จะไม่เข้าใจ เขาหันมาส่งสายตาเย็นชาใส่เธอ

“คุณยังไม่เคลียร์ตัวเองเลยนะว่ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร หรือใครส่งคุณมา” กาเบรียลระบายความหงุดหงิดโดยปรักปรำใส่ผู้ต้องสงสัยตรงหน้า

“ให้มันน้อยๆ หน่อยนะ” อีตาดามีกรีซลี...อันนี้กล้าเรียกแค่นี้ใจขึ้นรู้ว่าเธอเรียกเขาเป็นหมี่ คนตัวโตคงได้ตะปบเธอเข้าจริง

“ฉันเป็นเหยื่อเหมือนกันยะ! ฉันบินมาลิสต์ชั่วโมง ต้องมาโดนปืนจ่อพุงจากสนามบิน ข้าวเช้าก็ยังไม่ได้นอน นอนก็ไม่ได้นอน แกรมต้องมาเจอระเบิด แล้วนายยังมาปรักปรำฉันอีกเนี่ยนะ” อันองคร์วิภาษาไทยเป็นชุด เริ่มจิตหลุดจากการไม่ได้นอนเกียยลิสต์ชั่วโมง ตาดำจัดเป็นประกายวาววับขณะต่อสายตากับนัยน์ตาสีเขียวอย่างดุเดือด

“เฮ้ย ใจเย็น...อย่าเพิ่งสามัคคีกันตอนนี้ ต้องช่วยกันหาทางหนีก่อน” เวนไดยรีบห้ามศึกก่อนเจ้านายตัวเองจะกินหัวหมี่

“แกปลดชนวนระเบิดผ่านโทรศัพท์ได้มั้ยะ” หญิงสาวตีรวนใส่ลูกน้อง

“คนวางระเบิดแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะตัวนะ ไม่ใช่สายไฟสีแดง เขียว น้ำเงินเหมือนในหนัง ถ้าปลดผิดแล้วเกิดมันระเบิดขึ้นมาไม่คุ้มกันนะเว้ย ไดนาไมต์มันยิ่งติดไฟง่ายอยู่” เวนไดยที่อยู่ปลายสายอธิบายอย่างใจเย็นได้...เพราะมันไม่ได้อยู่ในห้องที่กำลังจะระเบิดในอีกเก้านาที!

“เว้ย...ระเบิดยี่สิบกิโลนี่มันทำลายล้างได้แค่นี้กันนะ ถ้า...

หญิงสาวขึ้นตัวจะหนีขณะที่ชายหนุ่มร่างยักษ์ชะเง้องตัวมองลง
ไปเหมือนคำนวณความเป็นไปได้ เขายังยึดข้อมือเธอไว้อย่างแน่น

“อืม...ฉันก็ว่าฉัน แก่ไม่กล้าโดดหอคอย แถมด้านล่างยังมีคนของ
ออร์ธอยูเต็มเลย ไม่น่าจะรอดหรอก หันมาทางซ้ายมือดิ” เสียงจาก
โทรศัพท์ยังยียวน

เมื่อหันไปทางซ้ายมือตามที่บอกก็พบว่าด้านข้างของอาคารห่าง
ไปราวๆ เกือบยี่สิบเมตรเป็นคาดฟ้าของอาคารอีกหลังหนึ่ง ต่ำกว่าชั้น
สิบแปดของโรงแรมลงไปราวสองชั้นมีผู้ชายไทยร่างผอมสูงยืนยิ้มเผล่
แบบโคตรกวนตีนให้อยู่ พร้อมลูกน้องอีกสองสามคนที่วิ่งร่อนไปมา
ตีนแทบพลิก

“โดดข้ามมาตึกนี้สิ” เวนไทยบอกพลางโบกมือให้จากตึกข้างๆ
คือ...มันพูดโคตรง่ายเลย จะให้โดดจากระเบียงข้ามไปคาดฟ้า
ตึกที่ห่างกันเป็นสิบยี่สิบเมตรเนี่ยนะ!

“จะบ้าอะไร! เห็นฉันเป็นสไปเดอร์แมนรึไง! คิดว่าฉันติดอุปกรณ์
อะไรที่มันใช้โดดข้ามตึกได้ด้วยรึไงอะ!?” อันองค์ตะโกนด่าข้ามตึก

ลูกน้องเธอหัวเราะใส่โทรศัพท์ขณะชะม่นเขม้นอยู่กับรีโมต
รูปร่างประหลาดในมือ อันองค์เพิ่งเห็นว่าขณะที่กวนประสาทเธออยู่
เวนไทยก็กำลังบังคับโดรนตัวหนึ่งให้บินข้ามตึกมาพร้อมด้วยเชือก
นิรภัยเส้นใหญ่ยาว

“แกไปเรียนบังคับโดรนมาจากไหน” หญิงสาวถามลูกน้องคน
สนิทอย่างอัศจรรย์ใจสุดๆ เพราะอยู่ด้วยกันมาตั้งหลายปี เธอไม่เคย
เห็นมันใช้อุปกรณ์ตัวนี้มาก่อน

“จากที่นี่ เดี่ยวนี้เนี่ยแหละ” เวนไทยเฉลยพร้อมกับเกือบบังคับ
ยานบินลำจิ๋วซึ่งบรรทุกอุปกรณ์ช่วยชีวิตทุกคนไปโหม่งตึก แต่เขาดัง
มันกลับมาได้ในนาทีสุดท้าย ขณะคนฝั่งนี้กลั้นหายใจ จดจ่อรอจน
ใจลุ้นระทึก

เป็นช่วงเวลาแค่ราวๆ สองนาที่ที่สดแสนจะยาวนานกว่าเวนไดย จะบังคับอุปกรณ์ที่เคยจับเป็นครั้งแรกให้มาถึงจุดหมายจนได้ ท่ามกลาง การถอนใจโล่งอกของทุกคน ลูกน้องของกาเบรียลรีบตะครุบอุปกรณ์ ช่วยชีวิตไว้อย่างรู้งาน รับนำเชือกเส้นนั้นไปหาที่มัดตรึงไว้อย่างแน่นหนา เพื่อสร้างสะพานเชือกให้โหนดตัวข้ามตึก

“เตรียมพร้อมยอดเยี่ยมดีมาก! ฉันไม่ตัดเงินเดือนแถมเดือนนี้ ก็ได้” อันองค์พุดเหมือนจะตกรางวัลให้อย่างใจดี แต่ที่จริงไม่ให้อะไรเลย

“เดี๋ยวๆ เรามีแต่ต้องขึ้นเงินเดือนให้ไม่ใช่หรอ?” เวนไดยไวยวาย ขณะยกข้อมือดูนาฬิกา

“ทำให้ฉันตกอยู่ในอันตรายขนาดนี้ แถมมาช่วยช้า ยังมีหน้ามา ต่อรองอีกหรอ?” หญิงสาวเช่นเขี้ยว

โดรนตัวที่สองมาพร้อมอุปกรณ์เชือกนิรภัยที่มีเข็มขัดและตะขอเกี่ยวซึ่งเป็นอุปกรณ์ไรต์สำหรับนักปีนเขา หรือคนทำงานบนที่สูง อย่างครบคน เพราะเวนไดยเช็คจำนวนคนมาก่อนแล้ว

คนของกาเบรียลทยอยโหนดตัวผ่านไปเพื่อเคลียร์พื้นที่และตรวจดูความปลอดภัยของตึกฝั่งตรงข้าม อุปกรณ์หลายอย่างของทางฝั่งนี้ ที่เขาได้ถูกขนไปพร้อมกันอย่างว่องไวและเป็นมืออาชีพ เหลือคนระวาง หลังอีกคนกับกาเบรียลที่ติดตั้งสายรัดนิรภัยให้ตัวเอง เสร็จแล้วชายหนุ่มหันมาส่งสัญญาณให้เธอ...เลดี้เฟิสต์

“อะ...ฉันไม่ไปหรอก” อันองค์ที่ยังไม่ยอมสวมอุปกรณ์ช่วยชีวิต สายหัว หน้าซีด

“มิสเตอร์เฮย์เดนครับ ขอความกรุณาด้วยครับ” ใต้ลูกน้องตัวดี ของเธอบอกลัวหัวเราะมาตามสปีกเกอร์ที่ยังเปิดสื่อสารกันอยู่ ก่อน เวนไดยจะเร่งเร้าด้วยเสียงที่จริงจัง ไม่มีร่องรอยสนุกสนานอีกต่อไป

“เหลืออีกไม่ถึงนาทีแล้วเร็วเข้า!”

กาเบรียลไม่พูดพร่ำทำเพลง ชายหนุ่มคล้อยหวนนิรภัยของตัวเอง เข้ากับเชือก ก่อนจะหันมาคว้าเอวบางของหญิงสาวที่ไม่ยอมสวม อุปกรณ์ป้องกัน และถึงบังคับให้สวมก็คงไม่ทันแล้ว เขาจึงรัดตัวเธอไว้ด้วยแขนข้างหนึ่งขณะใช้อีกมือควบคุมอุปกรณ์นิรภัยพาตัวเอง และร่างที่หนักไม่เบาจะเกินสี่สิบห้ากิโลกรัมพุ่งออกจากตึกทันที

อันองค์ตัวแข็งค้างอยู่ในอ้อมแขนของร่างใหญ่โต เธอไม่กล้าเดิน และไม่กล้าร้อง เพราะจะเป็นการชี้เป้าให้ศัตรูรู้ หญิงสาวทำได้เพียง ชูหน้ากับบอกเลื้อยตัวเนียบของหมียักษ์และกัดสิ่งที่อยู่ใกล้หน้าอย่าง โหมให้สัมผัสกับที่ถูบบังคับให้ทำอะไรแบบนี้!

กัดเขาเข้าไปจนเขี้ยว นึกว่ากาเบรียลจะเหวี่ยงเธอทิ้งลงกลาง ทางเสียแล้ว แต่เมื่อทั้งคู่ลงถึงพื้นของดาดฟ้าตึกข้างๆ เรียบร้อย เขาก็ ยังไม่เหวี่ยงเธอทิ้งลงพื้น ชายหนุ่มเพียงคลายอ้อมแขน ปล่อยให้ร่าง บอบบางไถลลงไปกองกับพื้นและไม่ยอมลุกขึ้นมาอีกเลย

อันองค์ไม่หือไม่อือ แม้เสียงระเบิดจะดังกึกก้อง แแรงอัดอากาศ กระแทกจนรู้สึกได้ เพราะอยู่ห่างกันไม่ถึงยี่สิบเมตร เปลวไฟร้อนๆ ลุกท่วมชั้นที่ทั้งหมดเพิ่งหนีตายกันออกมาอย่างเฉียดฉิว

เวนไตยเดินมาเชยลูกพี่ของเขา

“เฮ้ย!...ลูก! ต้องรีบไปแล้ว ขึ้นเข้าอรรถได้ส่งคนมาแน่ เร็ว!”
เวนไตยหิ้วคอเสื้อหญิงสาวขึ้น แต่เมื่อเขาปล่อยมือ อันองค์ก็ทิ้งตัวลง ไปเหมือนเดิม

“ช่วยหิ้วฉันไปทิ้งลงจากตึกหน่อยสิ เอาหัวลงนะ” หญิงสาวสั่ง ลูกน้องด้วยเสียงอ่อนแรง

“ตึกสิบหกชั้นตกลงยังไปมีเปอร์เซ็นต์ที่จะรอดแบบพิการ แถม เจ็บมากๆ ด้วยนะ” เวนไตยบอกกลัวหัวเราะ

“เผลงๆ เป็นอัมพาต ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้อีก คราวนี้ละ อรรถ ยัมเลยนะเว้ย” ชายหนุ่มชูก่อนดึงแขนเธอขึ้นพาดไหล่อย่างทุลักทุเล

แม้เขาจะเป็นชายร่างกำยำ เพราะต้องถือวิทยุสื่อสารคอยออกคำสั่ง
แล้วยังมีสายโทรศัพท์เสียบรอคำสั่งอยู่ข้างหู แถมยังหอบข้าวของอีก
หลายอย่าง

“ลูกเรว นี่ยังต้องวิ่งลงบันไดอีกสิบหกชั้นนะ แอมฉันต้องสั่งงาน
อีกนะเว้ย อย่าทำตัวเป็นภาระดิ อยากรอดไหมวะเนี่ย” ชายหนุ่มปลด
เป้ออกจากหลังเจ้านายมาโยนส่งๆ ให้คนของเขาอีกคนที่ติดตามมา
และทำท่าว่าต้องเข้ามาช่วยหิ้วเป้เจ้านายตัวเอง

กาเบรียลถอนใจ ตัดสินใจเดินมา ‘หิ้ว’ ร่างบางไปจากเวนไตย
เสียเอง เมื่อสรุปสถานการณ์ได้ว่ายังต้องให้อีกฝ่ายช่วยเหลือเพื่อ
ออกไปจากที่นี่ เพราะไม่เห็นแววว่าลูกน้องทีมอื่นของเขาจะสามารถ
เคลื่อนไหวได้

“มืรตมาใหม่ บอกทางให้ลูกน้องผมด้วย” เขาสั่งพร้อมกับซ่อน
อุ้ม ‘ตัวภาระ’ ขึ้นมาไว้เสียเอง พลางสั่งหิ้วปฏิเสธเมื่ออเล็กซ์ก้าวเข้า
มา ทำท่าจะรับตัวหญิงสาวไปจากเขา

เมื่อร่างเล็กบางไปอยู่ในอ้อมแขนหมียักษ์ก็ดูไม่ค่อยเป็นภาระ
สักเท่าไร เวนไตยยิ้มให้แบบขอบคุณก่อนประสานงานกับคนของเขา
และคนของชายหนุ่ม ทั้งหมดเคลื่อนขบวนลงจากตึกสิบหกชั้นไปขึ้น
รถที่เตรียมรอไว้อย่างรวดเร็ว

ใช้เวลาเพียงไม่นานรถยนต์หลายคันต่างสีต่างยี่ห้อที่แทบไม่เห็น
ถึงความเชื่อมโยงกันก็ทยอยแล่นตามกันออกไป สวนทางกับรถตำรวจ
และรถดับเพลิงที่กำลังวิ่งเข้าไปในพื้นที่เกิดเหตุระเบิดกลางเมือง เสีย
วินาทีอาคารของโรงแรมอรอนพที่เคยเป็นโรงแรมสูงยี่สิบสองชั้นก็พลัน
ถล่มลงมาเหลือเพียงกองซากตึก

3

“นี่มันคุณลับที่ไว้ทรมานเชลยหรือไง!”

กาเบรียลถึงกับอุทานเมื่อมองสำรวจไปโดยรอบ เขาไม่เคยเห็นบ้านใครที่เป็นสีขาวขนาดนี้มาก่อน เป็นสีขาวไปหมดทุกหนแห่ง ชาวล้วนจนแทบตาโดยไม่มีสีอื่นเจือปน

ปกติหลักการทาสขาวในการตกแต่งบ้านมักเจือสีอื่นเพื่อไม่ให้ความขาวเจิดจ้าจนแสบตา แต่ที่นี้ทั้งผนัง ฝ้าเพดาน บานประตู รวมถึงทุกวัสดุที่ใช้ปูเดินล้วนเป็นสีขาวสะอาด แม้แต่ขอบพื้นห้องยังเพิ่มความสว่างเข้าไปอีกด้วยการเจาะช่องใส่หลอดไฟตรงตำแหน่งบัวพื้น ทำให้แสงสีขาวสว่างออกมาจนรู้สึกเหมือนมีช่องให้แสงธรรมชาติจากภายนอกสอดเข้ามาช่วยลดความอึดอัดภายในห้องนิรภัยที่ปิดทึบไม่มีหน้าต่างทั้งหลายนี้

แม้แต่ส่วนครัวก็เป็นสีขาวไปหมด ตั้งแต่กระเบื้องปูพื้น ผนัง เพดาน ชุดตู้ ซิงก์ล้างจาน เตาอบ แม้แต่ตู้เย็นที่เวนไทย์เปิดเอานมสดออกมารินใส่แก้วสีขาวก่อนอุ่นในเตาอบเมื่อเห็นเจ้านายเดินมา

อันองค์ดูขาวซีดในเสื้อคลุมอาบน้ำขนหนูพูนาสีขาวกับรองเท้าแตะนุ่มๆ ที่เป็นขนฟูสีขาว มีผ้าขนหนูสีขาวสะอาดอีกผืนผาดคอหญิงสาวใช้มันขยี้ผมมหาดๆ ที่ยุ่งเหยิงและมีกลิ่นแชมพูรวริน เธอ

พาตัวเองมาป็นขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้สตูลสีขาหน้าเคาน์เตอร์ครัวโดยไม่ลืมตา ดูเหมือนคนยังไม่ตื่น ทั้งที่หลับไปสิบกว่าชั่วโมง

“ทำไมฉันยังไม่ตาย” นั่นเป็นประโยคแรกที่เอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง

มันเป็นประโยคตกทายแบบไหนกัน...

“เพราะฉันเก่งไง” เวินไต่ยหันมาแยกเขี้ยวยิ้มให้ขณะเอนมอญ่นวางตรงหน้าเธอ

หญิงสาวย่นจมูกพลางหยิบแก้วนมมาสูดกลิ่น แก้วงั่วแก้วดมอยู่หลายทีเหมือนกำลังจะดื่มไวน์ สักพักก็ค่อยๆ ดื่มเหมือนกำลังวิเคราะห์รสชาติเพื่อทำรายงานสก็ยี่สิบหน้า

นมหมดไปครึ่งแก้ว หญิงสาวถึงเพ็งลืมตาขึ้น แต่เหมือนไม่เห็นใครอยู่ในสายตา ดวงตาคู่นั้นเหม่อลอยเหมือนอยู่ในภวังค์อันล้าลึก

“ฉันคิดๆ เกี่ยวกับระเบิดเมื่อวานนะ ถ้าเราสร้างวัตถุที่ทำลายแรงระเบิดได้...”

“ยังงั๊ละ” เวินไต่ยถามขณะลงมือกววนอะไรสักอย่างสีขาวขึ้นในหม้อร้อนๆ แล้วเตรียมถ้วยสีขาวรอไว้

“ถ้าเราหาวิธีสร้างกระบวนการย้อนกลับปฏิกิริยาของการระเบิดได้...” หญิงสาวพ่นสูตรฟิสิกส์อะไรออกมาอีกสองสามประโยค ซึ่งไม่รู้เวินไต่ยเข้าใจหรือเปล่า แต่ชายหนุ่มที่่วนอยู่กับการคนใจึกสีขาวขึ้นเอ่ยขัดขึ้น

“จะย้อนงั๊วะ แก๊สกับแรงดันและความร้อนสะสมไม่ยอมย้อนกะแกแน่ แน่ใจนะว่าไ้อ้วิธีการย้อนกลับอะไรของแกจะไม่สร้างมหาระเบิดวินาศสันตะโรจนแล็บهلكเหมือนหนก่่อนที่แกคิดสูตรกระดาศนามบัตรพิศวงของแกอะ”

หญิงสาวทำปากเบ้ สีหน้าขัดใจ ขณะพยายามแก้ตัว “เกินไปนั่นมันก็แค่...”

“แค่ระเบิดห้องแล็บราคาสองร้อยล้านเหรียญทิ้งไปครั้งนึง”
เวนไทย์ต่อให้สีหน้าเหนื่อยใจก่อนแนะนำ “คิดอะไรง่าย ๆ ไม่ได้รีไจ
อย่างกล่องที่ครอบระเบิดแล้วทำให้มันไม่ระเบิดเป็นวงกว้างอะไรอย่าง
เงี้ย”

“ใครจะบ้าพกไอ้กล่องพรรคนั้นไปไหนต่อไหนล่ะ แกจะไปขาย
ใครได้” อันองค์แย้ง

“น่าสนใจออก ผมคิดว่าน่าซื้อนะ”

เสียงของบุคคลที่สามทำให้การสนทนาของเจ้านายและลูกน้อง
ชะงักไป

อันองค์เพิ่งหันไปเห็นว่ามีคนอื่นอยู่ในห้องด้วย มีความ
ประหลาดใจเจออยู่ในสีหน้าเธอ แต่ความไม่พอใจมีมากกว่าเมื่อมอง
ไปเห็นผู้บุกรุกอยู่ในครัวสีขาวของเธอ

กาเบรียล เฮย์เดน นั่งอยู่บนเก้าอี้สตูลที่อีกฟากของครัว ห่างไป
สุดความยาวของเคาน์เตอร์ เวนไทย์คงหาเก้าอี้ให้เขา เพราะที่นั่นมีเก้าอี้
แค่ตัวเดียวมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว...เธอไม่เคยมีแขก ไม่ต้อนรับแขก โดย
เฉพาะอย่างยิ่งแขกร่างยักษ์ที่ถอดสูทสุดเนี้ยบออกไปแล้ว เหลือเพียง
เชิ้ตสีขาวที่ปลดกระดุมออกสองสามเม็ด และพับแขนเสื้อจนเห็นไรขน
บางๆ เต็มแผงอกและท่อนแขนที่แน่นด้วยมัดกล้ามเนื้อ...เหมือนหมีกรีซลี
ไม่มีผิด! ขาวาวๆ ของเขาในกางเกงสแล็กที่เมื่อไม่มีสูทตัวนอกยิ่งดู
ยาว

เกะกะ! หมอนี่จะตัวใหญ่ไปไหนนะ!

หญิงสาวทำปากบ๊อยอย่างหมั่นไส้...หมั่นไส้เลยไปถึงดวงหน้า
หล่อเหลากระซกใจที่มีดวงตาสีเขียวที่มองนิ่งมายังเธอด้วยสีหน้า
อ่านไม่ออก

“ทำไมหมอนี่มาอยู่ที่นี่” เจ้าของบ้านหันไปเหวี่ยงใส่ลูกน้อง
ประหนึ่งคนฟังไม่ได้อยู่ที่นี้ด้วย

“เพราะจำเป็นต้องอยู่วะ” เวนไต่ยว่าพลงเซ็ดมือกับผ้ากันเปื้อน มอชอที่ผูกเอาไว้

ชายหนุ่มเดินไปเลื่อนบานสไลด์ของตู้แขวนผนังใบหนึ่ง เผยให้เห็นจอมอนิเตอร์ข้างใน เมื่อกดรีโมตมันก็กลายเป็นจอของเครื่องรับสัญญาณโทรทัศน์ที่กำลังเสนอรายงานข่าวเกี่ยวกับการระเบิดเมื่อวาน

ภาพกองเศษซากปรักหักพังของโรงแรมอรอนพูกันด้วยเทปอาชญากรรมสีเหลืองเป็นเขตอันตราย มีเจ้าหน้าที่หลายหน่วยงานกำลังพยายามขุดกองภูเขาเศษซากนั้น ผู้สื่อข่าวรายงานถึง ‘อุบัติเหตุ’ ที่เกิดขึ้น โดยไม่ทราบชะตากรรมผู้ถูกฝังอยู่ข้างใต้ ไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่ามีกี่คนที่สูญหายไปได้นั้น

“คราวนี้อรอนมันเล่นใหญ่มาก ลงทุนระเบิดทั้งทั้งตึกเลย” เวนไต่ยพึมพำก่อนหันมาเห็นรอยยิ้มผุดพรายที่มุมปากของนายสาว เขาหรีตา จ้องหน้า ส่งคำถามทางสายตาให้อันองค์

“ที่จริง...มันไม่ได้กะระเบิดทั้งทั้งตึกหรอก...” อันองค์เอ่ยซ้ำๆ สีหน้ามีความสุข “คนวางระเบิดเลือกจุดที่หลีกเลี่ยงโครงสร้างหลักแล้ว ดูเหมือนมันจะผ่านการคำนวณมาเป็นอย่างดี ระเบิดจะทำลายแค่คนที่อยู่บนชั้นนั้น”

“แล้ว?” เวนไต่ยซักอย่างเริ่มเข้าใจสีหน้าเจ้าเล่ห์ของเธอบ้างแล้ว

“ฉันก็แค่ขยับ...นิดหน่อย ถือว่าช่วยๆ กัน โรงแรมนั้นมันก็เก่าแล้ว อีกอย่าง...พี้อรอนพเขาก็ไม่ต้องใช้แล้วนี่” คนพูดทำน้ำเสียงรื่นรมย์ดูๆ ไม่ได้ทำเรื่องใหญ่ขนาดถล่มตึกหลายสิบชั้นนั้นเองกับมือ

“แกเอาระเบิดไปไว้ตรงโครงสร้างที่รับน้ำหนักเพื่อให้มันถูกทำลายตอนระเบิดทำงานและถล่มลงมา” เวนไต่ยสรุปได้ในที่สุดแล้ว ถอนใจเบาๆ นี่...ถ้าเมื่อวานเขาช่วยเธอออกมาไม่ได้ อันองค์ก็มีแผนสองที่จะฝังตัวเองไว้ใต้ตึกนั้นเสียเลย ประท้วงที่เขาพูดว่าระเบิดแค่นั้น

อาจไม่ทำให้เธอตาย

“ใช่ และแกยังไม่ได้ออกฉันเลยว่าหมอนี้มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”
อันองค์จิกไม่ปล่อย

เซฟเฮาส์ของเธอใช่ที่จะทำให้ใครบุกรุกเข้ามาได้แบบนี้หรือ แล้ว
เธอยังนอนหลับลงได้อยู่อีกหรือ

“อรรถส่งคนออกมาตามล่าพวกเรา” เวโนทัยไม่สนใจสายตามุ่งร้ายของเจ้านายแล้วเริ่มรายงานสถานการณ์ในระหว่างที่เธอหลับไปสับสนกว่าชั่วโมง

...

หากจะทบทวนถึงความผิดพลาดของเหตุการณ์เมื่อวานนี้ก็คงเริ่มจากเครื่องบินมาถึงเร็วเกินไป ส่วนรถที่ส่งไปรับก็เจอรถติดจากอุบัติเหตุบนถนนขวางไว้ถ่วงเวลาจนมาช้าเกินไป ไม่มีเวลาเตรียมการให้เรียบร้อย

แถวตอนท้ายหญิงสาวลงจากเครื่องบินที่มบอดีการ์ดที่เดินทางมาด้วยเที่ยวบินเดียวกันและมีหน้าที่คอยคุ้มกันอยู่ห่างๆ ก็ดันทำเจ้านายหาย เพราะโดนกริปทัวร์สามกลุ่มใหญ่เดินแทรกจนคลาดสายตา โทรศัพท์มือถือของอันองค์ติดตอไม่ได้ กว่าที่ทุกคนจะหาเธอเจอ คนของอรรถก็ชิงล็อกตัวเธอขึ้นรถไปแล้ว

เวโนทัยทำได้เพียงขับรถตามไปพร้อมประเมินสถานการณ์และประสานงานทุกวิถีทางเพื่อช่วยเหลือเธอด้วยอย่างเคร่งเครียด

ในที่สุดเมื่อถึงจุดหมายปลายทางคือโรงแรมอรรถพที่ตอนนี้อรรถเป็นเจ้าของอยู่ เวโนทัยค่อยถอนใจได้หน่อย ชายหนุ่มพาทีมเข้าสแตนด์บายในตึกด้านข้างอย่างไม่ลังเล เพราะเป็นตึกที่หุ้นส่วนของพวกเขาถือครองอยู่

...

“เดี๋ยว...คุณจะบอกว่าพวกคุณบังเอิญรู้จักกับเจ้าของตึกที่อยู่

ข้างๆ โรงแรมนั้นจริงๆ นะเหรอ” กาเบรียลสงสัยในความบังเอิญจนเกินไป

เวนไดยัมก่อนบอกเขา “ไม่มีเรื่องบังเอิญหรอก...ทุกที่ที่เป็นทรัพย์สินของออร์ธ เราต้องมีศูนย์บัญชาการประกบไว้อย่างน้อยหนึ่งแห่งเสมอ ถ้าไม่ใช่ตึกของเราเอง ก็เป็นตึกของพันธมิตรที่เราสนิทพอจะไปขอใช้พื้นที่ของเขาได้”

นั่นเป็นเหตุผลที่เขาไปเฝ้าอยู่ดาดฟ้าตึกข้างๆ และช่วยเหลือได้อย่างทันท่วงที

กาเบรียลทำหน้าสงสัย แต่ไม่ถามต่อ

เป็นอันองค์เสียเองที่สงสัย “แล้วนายเอาโดรนกับเชือกปีนเขานั้นมาจากไหน”

“บังเอิญตึกนั้นมีขอบของคณน้อยหน้าอยู่ด้วยสาขานึง” เวนไดยัมกว้างเมื่อเล่าต่อ

อันองค์พยักหน้าส่งๆ ไม่สงสัยข้อผลไม้ที่ถูกเอ่ยถึง

“อะไรคือขอบของน้อยหน้า” แต่กาเบรียลสงสัย

“ร้านค้าของคนรู้จักกันนะ” อันองค์หันมาบอกสั้นๆ แต่คนฟังยังไม่เคลียร์

“ร้านค้าคนรู้จักคุณนี่...มีทั้งโดรนและเชือก แถมยังบังเอิญมาอยู่ในตึกที่คนรู้จักของคุณเป็นเจ้าของเนี่ยนะ?”

“อันที่จริง...คงต้องบอกว่าเขาเป็นเจ้าของทั้งร้านทั้งตึกนั่นละ” อันองค์หันมาขยายความให้หมดความสงสัยกันไป

เวนไดยัมส่ายหัวให้ทั้งคู่ แต่ไม่ยอมขยายความต่อว่านอกเหนือจากร้านที่มีอุปกรณ์สารพัด ทั้งอุปกรณ์กู้ภัย อุปกรณ์เดินป่า อุปกรณ์ทางเรือ ไปจนถึงเครื่องมือที่ใช้ในการทหาร ซึ่งเขาแอบไปฉกของสองสามอย่างออกมาจากโชว์รูม โดยพนักงานไม่ได้เต็มใจให้สักเท่าไร ตัวเจ้าของร้านยังมีบริษัทรักษาความปลอดภัยระดับต้นๆ ของประเทศ

และเธอได้โทร. มาไว้วางใจเขาหาไปเรียบร้อยแล้ว

เหตุการณ์หลังจากนั้นเวนไต่ถามไล่ไม่เล่าต่อ เพราะรู้ว่าเจ้านาย เรื่องมากของตัวเองต้องปรี๊ดแตกแน่นอน

...

เรื่องที่เวนไต่ถามไม่ได้เล่าคือหลังจากที่พอันองค์ข้ามตึกมาได้ อย่างเรียบร้อย หญิงสาวที่นอนตกลุดไปแล้วก็ไม่ยอมไปต่อซะงั้น จน กาเบรียลต้องช่วยอุ้มเธอลงมา ยังดีที่มีลิฟต์จากชั้นดาดฟ้ามายังที่จอดรถซึ่งเวนไต่ถามเตรียมรถเอาไว้เรียบร้อยแล้ว เขาสั่งการรวดเร็ว

“มีรถแปดคัน คุณเอาไปใช้ก่อนสักสามคันก็ได้ เสร็จแล้วจอดทิ้งไว้ เดี่ยวคนของผมตามจีพีเอสไปเอาเอง ขอขอบคุณมากที่ช่วยขนมันลงมา” เวนไต่ถามบอกกับกาเบรียลก่อนหันมาเห็นอันองค์

“อ้าว!...หลับไปแล้วรีนี่!” เวนไต่ถามอุทานอย่างอัศจรรย์ใจ มองเจ้านายตัวเองที่หลับไป ทั้งๆ ที่อยู่ในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานขนาดนี้ ชายหนุ่มถอนใจขณะเปิดประตูรถ

“วางมันลงบนรถนี้แหละครับ ขอขอบคุณมาก”

เวนไต่ถามได้แต่ร้องเฮ้ย! อยู่ในใจ คำว่า ‘ขอให้โชคดี’ กับ ‘สวัสดิ์’ และ ‘ลาก่อน’ ถูกกลืนหายไปไหนคอ เพราะแทนที่อีกฝ่ายจะวางอันองค์ลงบนเบาะแล้วต่างคนต่างไป กาเบรียลกลับเข้ามาในรถด้วยอย่างหน้าตาเฉย

“ผมไม่รู้ว่าอรรถต้องการอะไรกันแน่ ดูเหมือนพวกคุณจะรู้จักเขาดี ผมต้องการรู้แผนการ จำนวนคน และขอบเขตวิธีการโจมตีของเขา วิธีที่ดีที่สุดคือพวกคุณต้องช่วยผม” กาเบรียลบอกแกมบังคับโดยจับเจ้านายของเขาไว้เป็นตัวประกันในมือ หรือจะพูดให้ถูกคือ...บนตัก

“โอเค...” เวนไต่ถามบอกอย่างขมอารมณ์ “งั้นเอาจ้ะวางอันลงก่อนดีไหม คุณจะได้นั่งสบายๆ”

ชายหนุ่มต๋องรอ เมื่อคนที่อยู่บนรถไม่ยอมวางร่างหญิงสาวที่

กลับไปในอ้อมแขนลง

ดวงตาสีเขียวของกาเบรียลปรายมองมาแวบหนึ่ง เขาไม่เอื่อยอะไร แต่กระชับอ้อมแขนชนิดหนึ่ง ไม่ยอมปล่อยมือเหมือนจะยึดไว้เป็นตัวประกันกลายๆ และไม่ว่าเวนไทย์จะพูดอย่างไร ขอร้อง ปรอบ ขู่ กดดัน ยื่นข้อเสนอใดๆ กาเบรียลก็ไม่ยอมคืนอันองค์ให้ จนเขาไม่รู้จะทำอย่างไรดีแล้ว นอกจากยึดตัวเองเข้ามามากขึ้นในที่นั่งตอนหลังของรถญี่ปุ่นซึ่งไม่ได้ใหญ่โตนัก เพราะต้องการความคล่องตัวและไม่ให้เป็นจุดสังเกตเห็นง่ายเหมือนรถหรู อเล็กซ์ติดตามเข้ามาประจำที่นั่งข้างคนขับ ส่วนคนอื่นๆ กระจายกันขึ้นรถคันที่เหลือ ก่อนจะพากันขับรุดหายไปจากตรontonอย่างรวดเร็วท่ามกลางความโกลาหลร่นวายและเสียงไซเรนรถดับเพลิง

เซฟเฮาส์ซ่อนตัวอย่างแนบเนียนอยู่ในย่านชุมชนที่ผู้คนพลุกพล่าน ขบวนรถแล่นผ่านทางเข้าที่เป็นตึกแถวเก่าๆ สลับซับซ้อนเจาะทะลุถึงกันและผ่านเข้ามาสู่สวนกลางบ้าน มันเป็นพื้นที่ว่างกลางอาคารปูนเปลือยทาสีขาวที่รายล้อมด้วยแนวตึกแถวที่ล้อมไว้รอบนอก ซ่อนสถานที่นี้ไว้อย่างมิดชิด มีต้นไม้ตกแต่งไว้เล็กน้อย เป็นไม้แขวนประดับและสวนแนวตั้งชิดกำแพง พอให้ชุ่มชื้นสายตา

เมื่อรถหยุดลง อันองค์ยังไม่ตื่น และกาเบรียลก็ไม่ยอมให้เวนไทย์ปลุกเธอ ชายหนุ่มตัวโตอ้อมหญิงสาวลงจากรถ

‘ก็คง...เอาไว้เป็นตัวประกันเหมือนเดิมแหละ’

เวนไทย์คิดเชิงๆ และไ้เจ้านายของเขาก็กดได้กลับดีชะมัดทั้งๆ ที่ธรรมชาติอันองค์เป็นคนนอนหลับยากชนิดที่...ถ้าไม่พึ่งยาก็ต้องทำงานหนักต่อเนื่องไปเรื่อยๆ เกินเจ็ดสิบสองชั่วโมงขึ้นไป หรือจนกว่าแบตฯ จะหมดและสลบไสลไปเอง แต่เนี...น่าจะพึ่งสามสิบกว่าชั่วโมงเองมั้ง...

คงเพราะหญิงสาวผ่านเหตุการณ์ระทึกขวัญมาด้วยแหละ ถึง

ทำให้ประสาทเหม็งเกลียวด้วยความเครียดที่ต้องกลับมาในที่ที่ไม่อยาก
ระลึกถึง และถูกขู่ฆ่าอีกรอบจนเหนื่อยล้า เจ้าตัวจึงหลับปึกอย่างลึม
โลกได้ขนาดนี้

ดังนั้น...ถึงจะไม่เต็มใจแค่ไหน แต่เวนไตยก็คงทำได้เพียงเพิ่ม
กลุ่มคนยุ่งยากอีกฝูงเข้ามาในเซฟเฮาส์ที่ตัวอาคารและทุกสิ่งทุกอย่าง
เป็นสีขาว ทั้งพื้น ผนัง เพดานประตู หลอดไฟ เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นขาว
สะอาด เรียบเกลี้ยงเสียดจนนิยามคำว่า ‘มินิมัล’ ยังดูมากเกินไป
สถานที่นี้ดูปลอดเชื้อยิ่งกว่าโรงพยาบาลเสียอีก

เวนไตยเดินขึ้นชั้นสาม เปิดประตูห้องสีขาวห้องหนึ่งเข้าไป ให้
กาเบรียลวางหญิงสาวที่หลับสนิทลงบนเตียงขาวสะอาด

“วางไว้แถวนี้แหละ” ชายหนุ่มคนสนิทของอันองค์บอกพร้อม
กับดึงรองเท้าผ้าใบออกจากเท้าเล็ก โยนส่งๆ ไว้ด้านข้างก่อนดึงผ้าห่ม
มาคลุมถึงคอให้หญิงสาวซึ่งยังคงไม่ยอมรู้สึกตัวตื่น

กาเบรียลกวาดตามอง ‘ห้อง’ สีขาว ซึ่งนอกจากเตียงขนาดควีน
ไซส์สีขาวล้วนแล้วห้องนั้น...ห้องทั้งห้องนั้นไม่มีอะไรเลย!

เวนไตยเหมือนอ่านสายตาเขาออก เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูง
มากแล้วสำหรับมาตรฐานชายไทย แต่ยังตัวเล็กกว่ากาเบรียลมาก

“ห้องเรียบๆ ป้องกันกล้องสอดแนม เครื่องดักฟัง หรือการลอบ
สังหารนะ” เวนไตยเฉลยความสงสัยในแววตาคนเป็นแขก

สีหน้ากาเบรียลออกจะอัศจรรย์ใจเมื่อได้ฟังว่ามีคนที่ต้องป้องกันการ
ลอบสังหารถึงขนาดนี้

“ตึกนี้ถูกนำออกจากแผนที่ ด้านบนพรางไว้จนส่องดูเกิดเอิร์ธ
ลงมาไม่เจอ ผนังทุกด้านกันไฟ กันระเบิด มีระบบป้องกันสัญญาณ
ดาวเทียมสอดแนม กล้องซีซีทีวีในรัศมีห้ากิโลเมตรรอบๆ นี่เราใส่
เทคโนโลยีสแกนใบหน้าเข้าไป และระบบจะต่อตรงมารายงานทันที
หากตรวจพบผู้ต้องสงสัย”

เวนไต่ยอธิบายแค่ ‘บางส่วน’ เพิ่มเติมเมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของชายหนุ่มโดยละส่วนสำคัญหลายส่วนไว้ เขายิ้มอย่างไม่อนาทรร้อนใจเมื่อบอกอย่างคนที่ยังมีไฟเหนือกว่าอยู่ในมือ

“คุณจะนอนที่นี่ก็ได้ เลือกเอาสักห้องละกัน มันเหมือนๆ กันหมดแหละ” เวนไต่ยบอกพร้อมเดินนำออกมาจากห้องนอนของอันองค์

ชายหนุ่มลือกกุญแจซึ่งเจ้านายตัวเองเอาไว้ ทำท่าเหมือนไม่ใส่ใจเมื่อเดินกลับลงไปด้วยตัวเอง ทิ้งกาเบรียลเอาไว้กับห้องที่เหมือนๆ กันอีกหกห้องซึ่งเหมือนกันหมดจริงๆ

ห้องสีขาว มีเตียงเตียงเดียวตั้งกลางห้อง ไม่มีชอกมุมไหนให้หวาดระแวงว่าจะมีการซุกซ่อนสิ่งน่าสงสัยอะไรไว้ ห้องน้ำกว้างไม่มีอ่างอาบน้ำ แต่แทนที่ด้วยคอกฝักบัวและอ่างล้างหน้าขนาดใหญ่ ทุกห้องมีผ้าเช็ดตัวและชุดอุปกรณ์อาบน้ำแบบเดียวกันหมด ไม่มีตู้เสื้อผ้า มีเพียงเสื้อผ้าผู้หญิงสีขาวพับเตรียมไว้ให้หนึ่งชุด เป็นชุดคล้ายๆ กับที่เธอสวมวันนี้ นั่นคือเสื้อยืดแขนยาวสีขาว กางเกงสีอ่อน รองเท้า และถุงเท้า นอกนั้นไม่มีสิ่งของที่แสดงถึงการอยู่อาศัยของผู้หญิงเลย ไม่มีกระแทงโต๊ะเครื่องแป้ง กระปุกครีม ลิปสติค หรือแป้งฝุ่น

กาเบรียลจินตนาการไม่ออกจริงๆ ผู้หญิงคนหนึ่งจะใช้ชีวิตอยู่ในที่แบบนี้ได้อย่างไร แต่ที่เขาเดาได้คือ ความหวาดระแวงทำให้เธอต้องคอยย้ายห้องไปมา เพื่อไม่ให้ใครเดาได้ว่าเจ้าของบ้านนอนอยู่ในห้องไหน แต่ก็พยายามลดความหวุ่นระแวงด้วยห้องที่คล้ายกันหมดเพื่อไม่ให้ตกใจเมื่อตื่นขึ้นมาเจอเพดานไม้คั่นตา

กาเบรียลมองประตูห้องที่ล็อกไว้ ซึ่งมีหญิงสาวเจ้าของสถานที่นอนหลับอยู่หลังบานประตุนั้น เจ้าของร่างบอบบางที่เขายึดตัวมาอุ้มเอาไว้เกือบชั่วโง และมึนน้ำหนักร่างจะไม่เกินสี่สิบห้ากิโลกรัมนั้นไม่ทำให้เขาเดือดร้อนสักนิด หากจะต้องอุ้มเธอไว้นานกว่านั้น ความจริงเธอดูผอมบางเกินไปด้วยซ้ำ

ในห้วงเวลาที่อยู่บนรถด้วยกัน นอกจากมองทางอันไม่คุ้นเคยที่
รายรอบตัวแล้ว ในสายตาเขาก็มีแต่หญิงสาวที่หลับใหลอยู่ใกล้ตัว ดวง
หน้าซีดเซียวทาบด้วยแพขนตายาวหนา หน้าที่ไม่แต่งแต้มเครื่อง
ประพินโฉมมันเปิดเผยแผลเป็นจางๆ ที่คิ้วด้านขวาและจุดชี้แมลงวัน
เล็กๆ ที่ได้ตาด้านซ้าย

หญิงสาวหลับสนิทอย่างไร้การป้องกันตัวเอง เหมือน...เป็นสิ่งที่
ชีวิตหายากใกล้สูญพันธุ์สักชนิดที่อ่อนแออบบางน่าปกป้อง

แต่บางครั้ง...ก็น่า...ล่าเอามาเก็บไว้เป็นสมบัติส่วนตัวซะเอง!

ชายหนุ่มคิดแล้วก็มองห้องสี่ขาวสะอาดรอบตัว ชาว...เหมือน
สถาปัตยกรรมหิมะ

และ...เมื่อคิดถึงผิวขาวๆ ที่ขับให้ดวงตากกลมโตดำจัดดูโดดเด่น
ขึ้นมา ดวงตากกลมโตคู่นั้นบางทีก็ทอประกายหวั่นระแวงนั้น

อืม...ลูกแมวที่น่าแน่วๆ

เป็นลูกแมวน้ำจอมหวาดระแวงที่จับจ้องมองเขาด้วยดวงตา
กลมโตสีดำที่ฉายแววอริชัดเจน

4

อันองค์นั่งบนเก้าอี้สตูลสูงหน้าเคาน์เตอร์บาร์ในครัวสีขาว
พลางจ้องกาเบรียลราวจะกินเลือดกินเนื้อ หลังจากฟังเวโนโดยสรุป
สถานการณ์เมื่อวาน มันจบลงด้วยการที่ทั้งคู่ถูกคนของอรรถตามไล่ล่า
จนต้องพลอยพาทีมของกาเบรียลหนีเข้ามาถึงในเซฟเฮาส์แห่งนี้

“แล้ว ‘เรา’ มาเกี่ยวอะไรกับหมอนี่” อันองค์ถามเวโนโดยพร้อม
ถลึงตาใส่แขกไม่ได้รับเชิญอย่างชัดใจ

‘หมอนี่’ ทำสีหน้าแปลกๆ เมื่อต้องกลายเป็นหัวข้อสนทนา
เหมือนคนไม่มีตัวตน ทั้งๆ ที่นั่งอยู่ต่อหน้าเป็นครั้งแรกในชีวิต

แน่ละ ไม่มีใครเคยกล้าทำเหมือน กาเบรียล เฮย์เดน มหาเศรษฐี
ติดอันดับท็อปเทนของโลกไม่มีตัวตนมาก่อน

‘ยกเว้น...’

ดวงตาสีเขียวของชายหนุ่มหริ่งลง มองคนที่นั่งละเลียดนมจน
หมดแก้วอยู่ตรงหน้าอย่างมาดร้าย

ดวงหน้าขาวซีดของคนทีเพ่งอาบน้ำออกมาไม่มีแม้ร่องพื้นหรือ
ครีมใดๆ ดูเด็กลงไปอีกอย่างน้อยสองสามปีจากที่ดูเด็กกว่าอายุจริง
อยู่แล้ว ยังมีแก้วนมสดอยู่ในมือ ยิ่งเหมือนเด็กอายุสิบสี่สิบห้าปี แต่
พอมาอยู่ในเสื้อคลุมอาบน้ำก็ดูเป็นลูกแมวน้ำตัวอ้วนขาวขนฟู

นอกจากจะมีรอยแผลเป็นที่คิ้วแล้ว เธอยังมีรอยขี้แมลงวันจุดเล็กๆ ที่ใต้ตาซ้าย กับมีรอยแผลเป็นจางๆ อีกรอยที่หลังมือซ้าย มันเป็นรอยใหญ่ขนาดเหรียญหนึ่งเซ็นต์ มีรอยทั้งที่หลังมือและฝ่ามือ เหมือนเป็นแผลที่ถูกทำให้ทะลุเป็นรู ดูเป็นลูกแมวน้ำที่มีร่องรอยการถูกทำร้ายจากนักล่าเต็มไปหมด

“จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับนิดหน่อย เพราะ...” เวนไต่ยอธิบายเจ้านายด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย “อรรถมันไปบอกเจ้าสัวว่าแกเป็นคนวางระเบิดโรงแรม แถมยังไล่ฆ่าคู่ค้าของเจ้าสัวอีก ตอนนั้นนอกจากคนของอรรถก็มีคนของเจ้าสัวอีกฝูงหนึ่งที่ไล่ล่าแกอยู่”

อันองค์สภพพร้อมเอาหัวโขกเคาน์เตอร์...เบาๆ เพราะกลัวเจ็บ

“ทำไมอรรถต้องการฆ่าผม” กาเบรียลอุดรทนไม่ไหวต้องแสดงตัวตน เพราะเขาก็เป็นหนึ่งในผู้เสียหาย

“หมอนั่นมันก็ต้องการฆ่าทุกคนแหละ” อันองค์บอกรวนๆ

“ขอโทษที่ คุณติดต่อธุรกิจอะไรกับคุณอัครา” เวนไต่ยถามอย่างสุภาพขณะวางถ้วยจิ๊กสี้ขาวลงตรงหน้าหญิงสาว

กาเบรียลอธิบายธุรกิจคร่าวๆ ให้คู่สนทนาเข้าใจ เพราะมันไม่มีความลับอะไร แค่การร่วมทุนมูลค่าสองร้อยห้าสิบล้านดอลลาร์ ซึ่งเป็นข่าวแจกในไลน์ข่าวธุรกิจทั่วไปที่ใครๆ ก็รู้ได้อยู่แล้ว

“คุณบินมาตั้งไกลเพื่อเซ็นสัญญาธุรกิจแค่ไม่กี่ร้อยล้านนี่นะ” หญิงสาวหรีตอาอย่างสงสัย

“มีสัญญากับบริษัทอื่นแล้วๆ นี่อีกสองสามที่” แม้จะคนละประเทศและห่างไปไกลมาก แต่ยังอยู่ในเอเชียก็น่าจะนับว่าเป็นแล้วๆ นี้อยู่มั้ง

“และผมมีโปรแกรมต่อไปอีกสองประเทศใกล้ๆ” กาเบรียลอธิบายอย่างใจเย็นก่อนถามต่อ “คุณยังไม่ตอบเลยว่าทำไมอรรถต้องการฆ่าผม”

“หมอนั่นมันก็จะฆ่าทุกคนแหละ ฉันยังโดนมันฆ่ามาแล้วสี่สิบ...
เอ่อ...แปด” ดวงตาดำจัดของคนพุดดูเหม่อลอยขณะนึกทบทวน

“สี่สิบเก้าครั้งรวมเมื่อวาน” เวนไต่ช่วยนับ

ขณะคนที่รอดชีวิตมาได้สี่สิบเก้าครั้งก้มดมอาหารในถ้วยอยู่ชั่ว
พัก ก่อนใช้ช้อนชุปเปียอาหารเหลวๆ ไปมาจนเหมือนแน่ใจว่าไม่มี
สิ่งใดปลอมปนแล้วค่อยตักโจ๊กสีขาวขึ้นชิมช้าๆ เมื่ออาการเหมือน
ละเอียดลิ้มรสรวมกับข้อมูลที่เพิ่งรู้มาทำให้กาเบรียลเริ่มมั่นใจว่า
มันไม่ใช่ท่าทางของคนที่ดีต่อกับรสชาติอาหาร แต่เป็นการชิมหายาพิษ
ซะมากกว่า

เวนไต่วางแก้วไวน์ขาวลงให้ซ่างๆ แก้วน้ำเปล่า แต่หญิงสาว
หยิบแก้วไวน์มาดื่มอีกๆ ไม่พักแวง ชิม หรือดมมหาสารพิษเช่นอาหาร
ชนิดอื่น

“เออ...พออยากพบฉันทำไมวะ” อันองค์เพิ่งรู้ตัวว่าต้องถามถึง
สาเหตุที่ต้องมาอยู่ที่นี่

“เอ่อ...เหมือน...น่าจะมีอะไรให้แก้ทำ...” เวนไต่กระแอมในคอ
สีหน้าพะอืดพะอมที่ต้องเอ่ย

“ตาแก่มันจะให้ฉันทำอะไร” หญิงสาวหรีตลงด้วยสัญชาต-
ญาณระแวดภัยเมื่อเห็นท่าทางไม่น่าไว้วางใจจากลูกน้องที่อมความลับไว้

“อืม...ภารกิจ เอ่อ...หนึ่งบอกหนึ่งเป็นสองไรเงี้ย” เวนไต่มอง
เจ้านายก่อนพยักพยิดไปทางชายหนุ่มร่างยักษ์

อันองค์นี่คิดไปชั่วครู่ก่อนความเข้าใจรางๆ จะปรากฏในสีหน้า
เธอเริ่มตื่นตระหนก

“ไม่ใช่...อย่างที่คุณคิดใช่ไหม” ใบหน้าขาวซีดเผือดลงจากที่ซีด
มากอยู่แล้ว นัยน์ตาดำจัดวัดมองชายหนุ่มที่นั่งถัดไป กวาดตามอง
เขาตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างไม่เกรงอกเกรงใจจนคนถูกมองนินหัวน้ำ

“อะไร” กาเบรียลขมวดคิ้วถามคนไม่มีมารยาทพวกนี้ที่เหมือน

คุยกันด้วยรหัสลับจริงๆ

“...อย่างที่เกิดคิดแหละ” เวนไต่ยทอดถอนใจ

อันองค์ลูกพรวด สบถในคอ

“ตัวเครื่องบิน! ไปไหนก็ได้เที่ยวที่เร็วที่สุด ที่ออกนอกประเทศ
ได้กับพาสปอร์ต เอาชื่อฟิลิปปินส์หรืออินโดฯ ก็ได้ ไปไหนไกลๆ ที่สุด
ดีวะ อาร์กติกแล้วกัน ขาวดี ฉันยังไม่เคยไปด้วย อีกสิบนาทินะ” คน
พูดรูดคำสั่งพลางหันกลับ ทำท่าจะวิ่งหนีออกนอกประเทศให้ได้ภายใน
สิบนาที

“เดี๋ยวนะ แม่แกละ อย่าลืมนสิ กลับมา!” เวนไต่ยเตือนสติจนคน
ที่วิ่งไปสุดมุมห้องแล้วต้องชะงักกึก ค้างอยู่ที่ประตู

อันองค์หมุนตัว เดินลากขาอย่างหมดอาลัยตายอยากกลับมา
ที่เคาน์เตอร์ครัว ซึ่งเธอกินอาหารจนหมดและเวนไต่ยเก็บล้างให้
เรียบร้อยแล้ว เบื้องหน้าเธอจึงเป็นเคาน์เตอร์ครัวขาวสะอาดที่เจ้าตัว
บินขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้สตูลตัวเดิม ก่อนทิ้งตัวแผ่ลงบนโต๊ะอย่างหมด
สภาพ

เวนไต่ยหยิบถ้วยเล็กวางลงให้พร้อมแก้วน้ำ

“เฮ้ย ยา”

หญิงสาวทำหน้าที่มาก่อนหยิบถ้วยยามากรอกลงคอ กลืนน้ำตาม
ด้วยสีหน้าขมขื่นใจ

“มันมียาตัวไหนที่มันไม่ขึ้นในคอแล้วทำให้หิวน้ำมั้งมัยเหี้ย
เออ...เวย์ แชนเราเป็นรอยอะ ขอยาหน่อยสิ”

คนพูดเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ จึงถกแขนเสื้อคลุมด้านขวาขึ้น เผย
ให้เห็นรอยข้ำสีม่วงแทบจะเป็นรูปมือคนบนต้นแขนขาวซีด รอยนั้น
ทำให้ชายทั้งคู่ที่มองอยู่นิ่งซึ้งไป

เวนไต่ยนิ่งเงียบไปก้มค้นหาอยู่ครู่เดียวก็วางหลอดยาแก้ฟกช้ำ
ให้หญิงสาวรับไปทาเอง ก่อนเขาจะถามเสียงต่ำ

“ใคร?”

“ซัซกับเมฆ มันเข้าประกบตัวฉันที่สนามบินนะ”

เจ้าของรอยเท้าบอกชื่อลูกน้องของพี่ชายพร้อมอธิบายที่มาของรอยเท้าด้วยสีหน้าเหยเก ขณะค่อยบรรยายปายยาให้ตัวเองโดยไม่สนใจสีหน้าของเวนโตยที่เหี้ยมเกรียมขึ้นแทบเป็นคนละคน นัยน์ตาของชายหนุ่มมีรอยหมายมาดบางประการที่บ่งบอกได้ว่าเจ้าของชื่อทั้งคู่คงไม่ได้ตายดี

สีหน้าแบบนั้นไม่ได้มีที่เวนโตยคนเดียว เขาต้องประหลาดใจเมื่อเหลือบไปพบประกายตาแบบเดียวกันอยู่บนใบหน้ากาเบรียล ชายทั้งคู่สบตากันโดยไม่ได้นัดหมาย และเหมือนส่งสัญญาณบางอย่างต่อกันโดยไม่ต้องเอ่ย

เวนโตยกลบเกลื่อนประกายตาอย่างฆาตกรในตาตัวเองโดยหันไปค้นหาอะไรুকักในลิ้นชัก

“หิวผมชะ แล้วไปแต่งตัว เดี่ยวเราจะจุใจไปพบเจ้าสัวแบบไม่ให้รอรถมันรู้ตัว คุยให้รู้เรื่อง จบเรื่องบ้าง นี่แล้วแกจะไปอาร์กติก หรือชั่วโลกไหนก็ตามใจ” เวนโตยปะเลาะ วางหัวกับกระปุกครีมซึ่งเอามาจากลิ้นชักใดลิ้นชักหนึ่งของครัวนั้นแหละ

“แล้วได้อะไรละ ยังไงพ่อก็ไม่เชื่อฉันอยู่แล้ว หวีให้หน่อยสิ” เจ้านายพึมพำด้วยน้ำเสียงงอแง ขณะลูกน้องที่ความอดทนเป็นเลิศยังคงเกลี้ยกล่อมยาวๆ ไป

“ไม่! เพราะงี้ไง เราถึงต้องเอากาเบรียลไปด้วย” คนพูดหยิบกระปุกครีมทาผิวราคาแพงมาเปิด ควักครีมออกมาแต้มหน้าผาก แก้ม สองข้าง จมูก และคางให้หญิงสาวผู้เป็นเจ้านายอย่างไม่เบาเมือนัก เพราะเจ้าตัวไม่ยอมดูแลตัวเองจริงๆ

“มีพยานน่าเชื่อถือขนาดนี้ หมอนั่นทำอะไรแกไม่ได้หรอก” เขาลำทับพร้อมหยิบกระจกออกมาตั้งให้เจ้านายสาวสุดซี้เกียจ ยังดีหน่อย

ที่หญิงสาวยังยอมเอามือปาดๆ ลูบๆ ครีมหาหน้าตัวเองด้วยท่าทางเหมือนถูกบังคับ

“เหอะ...มันเคยยิงหัวฉันตอนอยู่ที่บ้านต่อหน้าต่อตาพ่อฉันเลยนะ ถ้าเกลียดไปแล้ว แผลที่หัวฉันเนี่ยจำได้มั๊ย แถมพ่อก็ไม่ทำอะไรมันเลยด้วย” คนพูดจิ้มแผลเป็นที่หัว ยืนยันด้วยสีหน้าเคืองขุ่น แล้วต้องสะดุ้งเมื่อหันมาเห็นชายหนุ่มอีกคนที่ยังจ้องอยู่ ดวงตาของเขาเปล่งประกายน่ากลัวเหมือนเธอผลอไปทำอะไรให้เขาโกรธเข้า

กาเบรียลใช้ความอดทนที่สุดแล้วที่ยอมนั่งรอคอยให้หญิงสาวกินอาหารด้วยท่าทางพะอืดพะอมจนเสร็จ...ถ้าไม่เพราะเจ้าตัวไววายว่าไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เมื่อวานนะ เขาคงเคঁคอเขายาถามไปแล้ว แต่...ถึงอย่างนั้นคนที่นั่งเครื่องบินมาสิบกว่าชั่วโมง โดนลักพาตัว แถมยังต้องหนีระเบิดหัวซุกหัวซุน แล้วกลับไปอีกสิบชั่วโมงโดยไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เมื่อวานกลับตักใจิกเละๆ สีขาว ท่าทางไม่มีรสชาติเข้าปากไปได้แค่ครึ่งถ้วยเท่านั้น...มิน่าถึงเหมือนคนเป็นอะนอเร็กเซีย² ขนาดนี้

แถม...ยังไม่ทันที่เขาจะได้ถามไถ่เรื่องราวอะไร เธอก็ทำท่าทางตื่นตระหนก ลูกพรอดพรอดจะวิ่งหนีไปอาร์กติก!

ถ้าเวนไตยไม่เรียกสติเธอกลับมา ยายลูกแมวน้ำนี่คงได้เตลิดไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

อาร์กติก!

ฝันไปเถอะ! รู้ไหมว่าเขาเสียเวลา เสียเงิน เสียอารมณ์ไปแค่ไหนแล้ว

เท่านั้นยังไม่พอ ยังมีหน้ามานั่งไขว่รอยแผลเต็มตัวที่โดนคนอื่นทำร้ายมาให้เขาดูอีก! คนคิดหัวเสียจนแววตาขุ่นขวางแทบฆ่าคนได้...

² โรคคลังผอม (Anorexia) ถูกจัดให้อยู่กลุ่มโรคการกินผิดปกติและถือเป็นปัญหาทางสุขภาพจิต

ฆ่าไอ้พวกที่มันสร้างรอยแผลพวกนี้ไว้บนร่างเธอ...พวกมันจะต้องไม่ได้ตายดี

คิดแล้วชายหนุ่มก็เบนสายตาไปที่เวนโดยซึ่งน่าจะให้รายละเอียดพวกนั้นได้ เขาหมายมาดอยู่ในใจ...นั่นทำให้คำพูดต่อมาที่เอ่ยกับอันองค์มีความโหดเหี้ยมอย่างปิดไม่มิด

“คุณจะต้องไม่เป็นอะไร เราจะเป็นพันธมิตรกันช่วงสั้นๆ ผมจะรับรองความปลอดภัยของคุณตลอดเวลาที่ผมอยู่ที่นี้ แต่คุณต้องให้ข้อมูลมา”

มันเป็นคำรับรองความปลอดภัยที่...ฟังดูโคตรไม่ปลอดภัยเลยให้ตายสิ!

โดยเฉพาะเมื่อมันมาจากเจ้าของดวงหน้าหล่อเหลา ดวงตาสีเขียวของเขาส่องประกายอันตรายเหมือนจะฆ่าคนได้จ้องเอาๆ มาทางเธอ จนคนถูกจ้องชักแหง ยิ่งอันองค์ไม่ใช่คนสู้คนอยู่แล้ว หญิงสาวเปลี่ยนหน้าหนีดวงตาสมาทาคู่ นั้น แล้วหันเล่นงานลูกน้องตัวเอง

“พันธมิตรอะไรวะ ระหว่างที่ฉันหลับแก็ไปตกลงอะไรกับเขา”

เวนโดยผิวปากหวิว ทำท่าไม่รู้ไม่ชี้ขณะหันไปก้มหน้าก้มตาล้างแก้วไวน์

ดูเหมือนว่าเวนโดยจะแอบงุบงิบไปตกลงอะไรบางอย่างกับกาเบรียลในระหว่างที่เธอหลับไปสิบชั่วโมง แต่ยังไม่ทันไวยวายเรื่องนี้ หญิงสาวก็ต้องสะดุ้งเมื่อเจอคำถาม

“เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า” กาเบรียลถามเสียงเข้มขณะมองต้นแขนของหญิงสาว ที่นอกจากมีรอยขีดที่กำลั้งใส่ยาแล้ว ยังมีรอยสีแดงรอบแขนเหมือนเกือบโดนตัดแขน แต่ไม่สำเร็จ

“เจอลิ...เมื่อวานไง” อันองค์ตอบกวนๆ แต่หันไปยิ้มให้ด้วยสีหน้าใส่อปริสุทธิ

เธอดึงแขนเสื้อคลุมลงมาซ่อนรอยแผลที่ต้นแขนขวา พยายาม

หัดแขนซ้ายที่มีรอยแผลเหมือนโดนเจาะทะลุมือซ่อนไว้ได้โตะ

ซึ่ง...ไม่น่าจะทันแล้ว...

เพราะเมื่อวานนี้...ตลอดเวลาที่กาเบรียลยี่ดว่างน้อยไว้บนตัก ดวงตาคมกริบก็กวาดมองเก็บรายละเอียดทุกส่วนที่โผล่พ้นร่มผ้าออกมา และบันทึกลงในสมุดไปเรียบร้อยแล้ว

“ก่อนหน้านี้ล่ะ” นัยน์ตาสีเขียวจ้องแบบจับผิดจนคนฟังกลอกตา

“คุณจำทุกคนที่เจอได้หมดเลยหรือไง อาจเจอกันที่นิวยอร์ก เดินสวนกันในสนามบิน หรือนั่งรถสวนกันที่บอสตันก็ได้ คุณคงไม่ได้หวังว่าคนที่เผชิญมาอยู่ที่นี่จะร่วมกันกับคุณในสถานที่ที่มีคนเป็นพันเป็นหมื่นจะจำคุณได้หรอกนะ”

“เคย...มัย” คนถามเน้นเสียงเหมือนมีอารมณ์อยากเค้นคอเธอหน่อยๆ

“ไม่” อันองค์ตอบโดยสีหน้าไม่เปลี่ยนสัณนิท ทั้งที่ใจตุ้มๆ ต่อมๆ พิกล

ถ้าหมียักษ์จับโกหกเธอได้ อาจไม่จบลงแค่โดนเค้นคออย่างโมโห เขาอาจซ้อมเธอปางตายเหมือนที่เคยทำมาแล้ว...กับ...คนอื่น

“โอเค ผมจะถือว่าคุณยืนยันคำตอบนั้น” กาเบรียลรับคำเสียงเข้ม

ทำไม...ฟังดูเหมือนคำสั่งประหารชีวิตยังงี้พิกลนะ

“เฮลละ ทีนี้เล่าเรื่องของคุนออกมาให้หมด...คำถามแรก...ชื่อคุนแปลว่าอะไร”

อันองค์กะพริบตาปริบๆ มองหน้าคู่สนทนางงๆ

...นี่มัน...โคตรแอนติไคลแมกซ์เลย

หลังจากที่ข่มขู่คุกคาม แทบจะเค้นคอรีดข้อมูลจากเธอ คำถามของเขาคือ...ชื่อเธอแปลว่าอะไรเนี่ยนะ จริงอยู่หรือกว่าความหมายของ

ชื่อเธอไม่เคยมีอยู่ในพจนานุกรมเล่มไหนๆ ทั้งนั้น แต่...

“ล้อกันเล่นใช้มะ”

“ไม่ แปลมา” สีหน้าขี้อมยิ้มกับนายน์ตาสี่เหลี่ยมที่จ้องมองมาอย่างจริงจังทำให้อันองค์ไม่อาจคิดเป็นอื่นได้นอกจากความจริงจิงอะไรสักอย่างที่คงไม่พ้นการหาข้อมูลจากเธอ เธอยกไหล่ แม้ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะอยากรู้ไปทำไม

“ไม่มีความหมายหรอก...จะเรียกว่ามั่วก็ได้ แม่ฉันตั้งให้ แต่แม่อีกไม่ใช่ นักภาษาศาสตร์ แม่แค่เอาคำว่า อนงค์ มาตั้งเพื่อให้คล้องกับชื่อพี่ๆ คนอื่นที่เป็นอักษร อ. อย่างนะ แต่ดูเหมือนแม่จะคิดว่ามันเชย เลยดึงคำออกมาเป็นคำว่าอันกับองค์ เพราะอนงค์เป็นชื่อพระกามเทพ เทพในศาสนาพราหมณ์ผู้แผลงศรดอกไม้ใส่พระอิศวรให้กลับมาพบรักกับชายาของพระองค์ที่พลัดพรากจากกัน ทำให้พระอิศวรเปิดเนตรที่สามชั้น พระกามเทพจึงถูกแผดเผากลายเป็นเถ้าถ่านจนไร้ร่าง จึงถูกเรียกว่า พระอนงค์ หมายถึงผู้ไม่มีตัวตน ดังนั้นคำว่า ‘อัน’ ที่แปลว่าไม่ กับ ‘องค์’ ที่แปลว่าตัวตน ความหมายคือไร้ร่าง...ไม่มีตัวตน”

“คุณก็เลยทำให้ตัวเองไร้ตัวตนเหมือนชื่อ” กาเบรียลสรุป
อันองค์ทำปากเบ้ ไม่ต่อคำ เธอเอื้อมมือไปหยิบขวดวอดคาที่เรียงอยู่บนชั้นไกลๆ แต่โดนเวนไดยตีมือจนต้องหดแขนกลับมา

“กินยาอันตรายเข้าไปแล้ว ห้ามกินเหล้า!” ลูกน้องที่เพิ่งตีมือถูกพี่ดูเสียงเข้มอย่างเหลืออด

พออีกฝ่ายอ้าปากจะเถียง เขาก็เอานิ้วชี้จี้มใส่หน้า

“มันจะทำให้ไตพัง จำที่ต้องฟอกไตเมื่อคราวที่แล้วไม่ได้เรอะ สนุกดีสินะ” เขายกความทรงจำครั้งเก่าเอามาขู่ จนคนโดนขู่สะบัดหน้าหนี

“ภารกิจหนึ่งบวทหนึ่งเป็นสองคืออะไร” เมื่อเห็นแล้วว่าทั้งคู่

เหมือนจะพูดคุยไร้สาระกันได้ไม่เลิกรา กาเบรียลจึงตัดสินใจถามแทรกโดยไม่สนใจจังหวะอะไรทั้งนั้น

คำถามนั้นทำให้คู่ลูกพี่กับลูกน้องที่เถียงกันอยู่ชะงัก อันองค์หันมามองดวงตาที่มีรอยขุนเคือง แต่ระงับไว้ได้อยู่ หญิงสาวหรีตานิดๆ เป็นสัญญาณว่าเจ้าตัวไม่ปรารถนาจะตอบคำถามนั้น

“เคยได้ยินทฤษฎีเรื่องหนึ่งบอกหนึ่งเป็นสามมั๊ย” เจ้าของเสียงใสเริ่มต้นเอ่ย

“คืออะไร” กาเบรียลขมวดคิ้ว เริ่มรู้สึกตัวแหละว่ามีคนเฉไฉ แต่ก็อยากรู่ว่าจะแฉไปได้ถึงไหน

“คือการที่...ถ้าคุณมีโรงแรมอายุหลายสิบปีที่อยากจะรีโนเวตอยู่แห่งหนึ่ง มีคนที่อยากเช่า แต่ทำยังไงก็ไม่ตายอยู่คนนึง มีระเบิดในบริษัทเหมือนของพ่อที่หยิบออกมาใช้แล้วแจ้งหายได้ง่ายๆ แกรมยังทำประกันภัยโรงแรมเอาไว้แล้วด้วย ดังนั้นคุณจะได้เช่าคนที่อยากเช่าไปพร้อมกับรีโนเวตโรงแรมแบบไม่ต้องเสียอะไรสักบาทเพราะประกันจ่ายหมด แกรมยังดูเหมือนจะโยนความผิดให้ฉันได้อีกด้วย...

“ส่วนคุณฉันยังไม่แน่ใจว่าเธออยากเช่าคุณทำไม อาจเป็นของแถมไว้โปรโมตตอนเปิดโรงแรมใหม่มั้งว่า เคยมีมหาเศรษฐีถูกระเบิดตายที่โรงแรม”

คนฟังสีหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เขากะพริบตาปริบๆ ขมวดคิ้ว พยายามวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาอย่างงงๆ

“ผมไม่เข้าใจ แผนที่เต็มไปด้วยช่องโหว่แบบนี้เขาทำเพื่ออะไร มันไม่เมกเซนส์เลย”

“ถ้าอรรถเป็นอาชญากรสมบูรณ์แบบ ฉันคงไม่รอดมาแล้วให้คุณฟังหรอก” อันองค์ทำปากเบ้ อธิบายว่า “แผนของอรรถมักมีช่องโหว่ตรงนั้นตรงนี้เสมอแหละ ถึงจะไม่ค่อยฉลาดเรื่องวางแผน หรือความสมจริงเท่าไร แต่หมอนั่นก็มีทีมงานเก่งๆ มากมายที่คอยซัพพอร์ต

ตั้งแต่รับคำสั่งจนปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมาย นอกจากนี้ยังมีทีมงานยากกับเส้นสายที่คอยเป่าคดีให้หลักฐานอ่อน เอาผิดได้ยาก แถมเขายังมีความพยายามเป็นเลิศ มักลงมือด้วยความโหดเหี้ยม เจ็บขาดรุนแรง และไม่หยุดจนกว่าเหยื่อจะตาย...”

คนพูดหันมามองหน้าคู่สนทนา ก่อนจะทำท่าเหมือนเพ็งนึกขึ้นได้

“อ้อ...ดูเหมือนหมอนั่นจะใส่ชื่อคุณในบัญชีรายชื่อเรียบบร้อยแล้วละ ยินดีด้วยนะ” คราวนี้รอยยิ้มหญิงสาวกว้างและไม่ปิดบังรอยขบขันในดวงตาสักกนิด มีความสะใจเล็กๆ เมื่อได้แจ้งข่าวการถูกหมายหัวเป็นเพื่อนเธอให้แก่อีกฝ่าย

คนฟังทำสีหน้าบึ้งยาก แต่ยังอยากรู้เรื่องราวอยู่ดี

“เล่าเรื่องฆาตกรรมพี่น้องให้ฟังหน่อยสิ”

อันองค์นี้ไป ดวงตาไหววูบเหมือนเธอเผลอไปพูดความทรงจำบางอย่างขึ้นมา

“มัน...ไม่น่า...จดจำหรอก...” ดวงตาสีดำของเธอมองแวบเจ็บปวดวูบหนึ่งเหมือนสัตว์บาดเจ็บที่ถูกไล่ต้อนจนมุม “อยากรู้อะไรถามเวย์เออะกัน”

“ไม่ คุณเล่าให้ผมฟัง” กาเบรียลทำเป็นไม่สนใจความหวั่นไหวในดวงตาของหญิงสาว เขาต้องการฟังจากปากเธอเอง

คำพูดนั้นทำให้คนที่ท่าทางเหมือนลูกสัตว์บาดเจ็บอยู่จนถึงเมื่อครู่หันมามองตาวาววับ เหมือนสายตาสัตว์ล่าเนื้อที่พร้อมเข้าต่อสู้อย่างดุเดือด

“เอนก อนันต์ อรรถนพ อนุชา อธิป อรุณ อัปสร อร อารยา... เอาคนไหนล่ะ”

“ทั้งหมดนั้นตายหมดแล้ว?”

“ไม่เหลือ”

“มีแต่คุณที่รอดมาได้?”

หญิงสาวทำปากเบี้ยว “ถ้าคุณเรียกการรอดตายจากการถูกฆ่า
สี่สิบเก้าครั้งว่ารอด...ใช่ ฉันรอดมาได้”

“แล้วคุณอัศวราไม่ทำอะไรหรือ ทำไมถึงปล่อยให้พี่น้องฆ่ากันเอง”

คำถามนั้นคือฟางเส้นสุดท้ายสำหรับหญิงสาว อันองค์ที่ทน
ความกดดันจนสภาพจิตใจเปราะบางรับไม่ไหวอีกต่อไป ลูกพรอดขึ้น
ทันที และทำสิ่งที่เธอถนัดที่สุด

หนี!

ทั้งที่คนที่คาดคั้นเธอตกตะลึงและตาค้างนี่ละ!

กาเบรียลไม่ได้ขังแม่เธอไว้เป็นตัวประกันเสียหน่อย ดังนั้น
ร่างบางที่เต็มไปด้วยรอยขีดและบาดแผลจึงแผ่นพลิวหายไปราวกับ
หมอกควัน ทั้งให้เวนต์เอยถอนใจหนักๆ มองตามหลังเจ้านายที่วิ่งซอย
เท้า หนีลงบันไดไปชั้นล่าง